

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, Eğitim Hakkı Çalıştayı'nda buluşuyoruz!

Eğitim hakkının açık bir zorbalıkla gasp edildiği şu günlerde: Eğitim alanında ve üniversitelerde dünden bugüne yaşanan gelişmeleri ve bugünkü tabloyu tartışmak, sonuçlar çıkarmak ve "Nasıl bir eğitim, nasıl bir üniversite?" sorusuna yanıt üretmek için bir araya gelmek ve bir mücadele programı oluşturmak yakıcı bir ihtiyaç olarak önümüzde duruyor. DGB olarak bu

ihtiyaca yanıt verecek bir çalışma yapmayı gündemimize aralık 6-7 Aralıkta Eğitim Hakkı Çalıştayı'nı toplayacağız. Öğrencisiyle akademisyeniyle tüm üniversite bileşenini çalıştaya katılmaya, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için gerici-piyasacı eğitime ve baskı politikalarına karşı eğitim hakkına sahip çıkmaya çağırıyoruz. **S.21**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 39
25 Ekim 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Suriye halkları emperyalizm kiskacında!

SURIYE'DE EMPERYALİST SALDIRGANLIĞA HAYIR!

Kürt halkı karşısında aylar aynı yerde!

Kendini düzenin asıl temsilcisi sayan CHP, sermaye devletinin kırmızı çizgilerinden sapmadığını bir kez daha kanıtlamış oldu.

TİS sürecinde metal işçisinin karşısında kimler var?

Türkiye'de patronlar sınıfının koç başı olan MESS, başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren saldırıların başını çekiyor.

Emperyalist pazarlıklardan "barış" çıkar mı?

Bir ülkenin ve halkların kaderi üzerine yapılan pazarlıklar, pazarlıkların nesnesi olanların gıyabında hayasızca yürütülüyor.

Suriye halkları emperyalizm kiskacında!

Türk sermaye devleti tarafından başlatılan işgal hareketi, Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalelere yeni boyutlar kazandırırken, henüz akıbeti belli olmayan bir dizi gelişmenin de önünü açmış bulunuyor. Son günlerde yaşanan olayların arka planını anlayabilmek, Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalenin gelişim seyrine bütünlüğü içerisinde bakmayı zorunlu kılıyor.

Bilindiği üzere, ABD öncülüğündeki batılı emperyalist koalisyon Suriye'deki iç çelişkileri istismar ederek ve cihatçı çeteleri kullanarak Esad rejimini yıkmayı, yerine Amerikancı bir iktidar kurmayı hesaplıyordu. 2011 yılında startı verilen bu plan doğrultusunda ve büyük bir hızla Suriye'nin neredeyse tamamı cihatçılar eliyle yıkıma uğratıldı. Dengeleri ve ezberleri bozan gelişme, özellikle 2015 yılında Rusya ve İran'ın savaşa etkin bir şekilde dahil olması oldu. Zira, tam da bu sayede Suriye'nin güneyi (Fırat Nehri ile Golan Tepeleri arasında kalan bölge) hızla Suriye rejiminin yeniden denetimine girdi ve cihatçı çeteler İdlib'e kadar sürülebildi. Halep'in cihatçıların elinden alınması ise savaşın seyrinde önemli bir dönüm noktası oldu. Komünistler bu gelişmenin öncesinde, olası tablo konusunda şu değerlendirmeyi yapmışlardı:

"Suriye krizinin seyrinde Halep savaşının olağanüstü önemi, bu kent ve kırsalının, üç parçalı olarak tasarlanan yeni Suriye'nin doğrudan batılı emperyalistlerin denetiminde olacak üçüncü parçasının ana eksenini düşündürmektedir. Bu durumda, Rusya destekli rejimin Halep'e ve giderek kırsalına egemen olması, Suriye üzerine emperyalist planlara büyük bir darbe olacak, ABD emperyalizmi ve müttefikleri payına stratejik bir büyük yenilgi anlamına gelecektir." (Ortadoğu'da gerilim ve Türkiye, EKİM, Sayı: 304, Ekim 2016.)

Olayların bu yöndeki gelişimi ABD ve

batılı güçlerin Suriye'de Amerikancı bir rejim kurma hayalini, öte yandan Erdoğan yönetiminin Şam'daki Emevi Cami'nde namaz kılma hevesini tamamen boşa çıkardı. İdlib'in yanı sıra, Türk sermaye devletinin işgal ettiği Cerablus ve Afrin ise hâlâ daha çözülmeyi bekleyen yeni düğüm noktaları olarak yerli yerinde duruyorlar.

Öte yandan, Kürt hareketinin Rojava bölgesinde ortaya koyduğu inisiyatif özellikle 2014 yılında yaşanan Kobanê Direnişi ile birlikte yeni bir boyut kazandı. Kobanê Direnişi'nin ardından Kürt hareketi, ABD ve batılı emperyalistlerin desteği ile çok geçmeden Türkiye sınırından Deyr-i Zor bölgesine kadar Fırat Nehri'nin doğusu boyunca kontrolü ele geçirdi. Geçerken vurgulamak gerekir ki, batılı güçlerin Kürt hareketine desteği hiç de Kürt halkının çıkarlarını ve kazanımlarını esas almıyordu. Tersine, bölgedeki önemli bir dinamik olarak öne çıkan Kürt hareketini hiç değilse Suriye'nin bir bölümüne yerleşmenin olanağı olarak gördükleri için bu desteği verdiler. Bilindiği üzere, süreç boyunca Kürt halkı ve hareketi askeri ve siyasi açıdan bir dizi kazanım elde etti. Suriye'de dengeleri etkileyecek bir dinamik olarak öne çıktı. Fakat, başta yeni oluşan statü olmak üzere elde edilen kazanımların akıbeti belirsizliğini hâlâ daha korumaktadır. Özellikle şu son günlerde yaşanan gelişmeler bu açıdan bir dizi riskin ve ihtimalin önünü sonuna kadar açmış bulunuyor.

Sürece etki eden bir diğer denge unsuru ise daha en başından itibaren Türk sermaye devletinin gerici savaş politikalarıydı. Dahası, emperyalistlerin savaş ve saldırganlık politikalarında başından beri aktif bir şekilde yer alan Erdoğan yönetimi, Suriye'de ve Rojava'da gerçekleştirdiği işgal hareketleri ile uğursuz rolünü oynamaya devam ediyor. Böylelikle kirli savaşın ve çatışma ortamının temel bir aktörü olduğunu, Suriye'deki istikrarsızlı-

ğın ise etkin bir dinamiği olacağını döne döne gözler önüne seriyor. Zira, Türk sermaye devleti ve besleme çeteleri -elbette emperyalistlerin çizdiği sınır dahilinde- bir süre daha işgal ettiği Cerablus ve Afrin'in yanı sıra Resulayn ve Tel Abyad'da da varlığını sürdürüleceği benziyor.

Karasız ve belirsiz denge üzerine kurulu olan üç parçalı Suriye tablosu tüm bu gelişmelerin sonucu olarak şekillendi. Gelinek yerde, emperyalistlerin masasında halen büyük oranda Kürt hareketinin kontrolünde olan Rojava'nın yanı sıra, Türk sermaye devleti ve beslemelelerinin elinde tuttuğu bölgelerin egemenliği sorunu yer alıyor. Bu iki düğümün nasıl çözüleceği, Suriye'nin geleceği açısından kritik bir öneme sahip.

İşte Türk sermaye devletinin ABD ve Rusya'nın izni ve gözetimi altında gerçekleştirdiği işgal hareketi söz konusu bölgelerde oluşan belirsiz dengeleri şimdiden sarsmış bulunuyor. Suriye'nin kuzeyinde yeni bir savaş ve çatışma ortamı yaratılmış, bu vesileyle kartlar yeniden karılmış görünüyor. İşgal hareketine paralel olarak ABD, Türkiye ve Rusya arasında yoğunlaşan savaş diplomasisi ve ardından imzalanan iki ayrı mutabakattan yansıyanlar ise özetle şöyle:

-ABD emperyalizminin Suriye savaşındaki konumu ve etkisi giderek zayıflıyor. Dün kendisi açısından önemli bir dayanak olarak gördüğü Rojava topraklarının bir bölümünü terk etmek zorunda kalması bu gerçeğin son örneğidir. Bununla birlikte, Trump'un "Türklerle Kürtlerin savaşını durdurduk, petrolü kurtardık" vb. söylemleri, hâlâ daha sahada olacağının işaretini veriyor. Bu olgu, Suriye'de savaş ve çatışma ortamını şiddetlendirecek temel bir dinamiğin yerli yerinde durduğunu gösteriyor.

-Rusya ise, Suriye savaşında elde ettiği inisiyatif yeni bir düzeye çıkarmış durumda. Türkiye ile imzaladığı mutaba-

kattan yansıyanlar, Rusya'nın düne göre daha geniş bir alanda hareket sahası oluşturduğunu gösteriyor. İşgal hareketinin başlaması ve ABD askerlerinin güneye doğru çekilmesi ile birlikte Rusya'nın hızla Rojava'nın kritik kentlerine yerleşmesi ise, Rusya'yı askeri açıdan da rakipleri karşısında üstün bir konuma taşımış bulunuyor.

-Bu son gelişmeler Türk sermaye devleti adına Suriye savaşında giderek denizin tükendiğini de gösteriyor. Özellikle Soçi mutabakatı, Erdoğan yönetiminin günün sonunda Esad rejimi ile masaya oturacağını ve dolayısıyla işgal ettiği topraklardan geri çekilmek zorunda kalacağını işaretlerini taşıyor. Kameralar karşısında atılan zafer naralarına ya da yandaş kalemlerle yazdıkları savaş destanlarına rağmen Suriye'de saplandıkları savaş batağından nasıl çıkacaklarını hesapladıklarından kuşku duymamak gerekiyor. Öte yandan, gelişmelerin de seyrine bağlı olarak, Türk sermaye devletinin bölgede işgalci bir güç olarak hâlâ daha varlığını sürdürmesi, yarın yeni çatışmaların kundaklanması tehlikesini arttırıyor. Elbette emperyalist güçlerin izni, çıkarları ve yönlendirmesi doğrultusunda...

-Son gelişmeler, özellikle ABD-Türkiye ve Rusya-Türkiye arasında imzalanan anlaşmalar Kürt halkı ve hareketi açısından bugüne kadar elde ettiği kazanımların büyük bir tehlike ile yüz yüze olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Emperyalist haydutların ve Kürt düşmanı gerici rejimlerin Kürt halkının kazanımlarını hedef alan bu son hamleleri ne gibi sonuçlar yaratacak henüz belirsiz. Zira, bu konuda karanlık masalarda yapılan anlaşmalardan kimi senaryolar dışında net bir şey henüz yansıtmıyor. Fakat kesin olan şu ki, emperyalistlerin masa başı hesaplarını alt üst edecek temel güç Kürt halkının direnişi ve kazanımlarını koruma kararlılığı olacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/39 * 25 Ekim 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Tayakadın Yassıören Cd. No:75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

Kirli pazarlığa dayalı “ateşkes”

E. Bahri

Suriye'nin kuzeyine işgal saldırısı başlatan AKP-saray rejimi, farklı kesimleriyle burjuva gericiğinin “fetihçi ruhu”nu uyandırdı. Bir asır önce tarihin çöplüğüne atılan Osmanlı'dan feyz alan bu ruh, ilk adımda bölge gerçekliğinin duvarına tosladı. Burjuva muhalefeti kuyruğuna takma konusunda başarıya ulaşan saray rejiminin Suriye topraklarını ilhak etme hedeflerine ulaşması ise kolay değil.

Demokratik Suriye Güçleri'nin sergilediği kararlı direniş, Suriye ordusunun devreye girmesi, birçok ülkede kitlelerin işgale karşı alanlara çıkması saldırının halklar nezdinde gayrimeşru olduğunu kanıtladı. Katar emiri dışında saldırıya doğrudan destek veren olmazken, iktidar mücadelesinde sıkışan Trump ise, AKP şefini hedef alan ağır hakaretler etmeye başladı. Hem işgale yeşil ışık yakan hem Ankara'daki işbirlikçilerini tehdit eden Trump, yardımcısını Ankara'ya göndererek T. Erdoğan'la geçici ateşkes imzalattı. Bu arada hem Trump'ın hakaretlerini de sineye çeken hem dayattığı anlaşmayı kabul eden AKP şefiyle müritleri, dünya nezdinde utanç verici bir duruma düştüler.

PYD önderliğinde kurulan özerk yönetimi yıkıp Rakka'ya kadar olan bölgeyi Suriye'den kopartıp alma histerisine kapılan saray rejimi, ABD'den gelen emirlere uyarak geçici ateşkes imzaladı. Buna rağmen AKP şefleri ateşkes diye bir şey olmadığını tekrarlayıp duruyorlar; fetih ruhunun tavsamasından korkuyor gibi bir halleri var. Belli ki işgal ettikleri alanla yetinmek istemiyorlar. Buna karşın daha ileriye gitmeleri ya da heves ettikleri gibi 440 km. uzunluğunda 30 km. derinliğinde bir bölgeyi işgal etmeleri olası görünmüyor. Buna rağmen hamasi nutuklara devam eden T. Erdoğan'la müritleri fetih histerisinin bulanık sularında yüzmeye devam ediyorlar.

ABD'nin “güvenli bölge”yi kabul ettiğini öne süren besleme/yandaş medya, saray rejiminin yeni bir başarıya imza attığı yalanını pazarlıyor. Oysa Trump'ın yardımcısı Mike Pence'in AKP şefiyle yaptığı görüşmenin ardından sarf ettiği sözler, tersini anlatıyor. Pence'in “Türkiye eğer anlaşmaya varmasaydı, kendisine çok ağır yaptırımlar uygulanacaktı. Anlaşma sağlandığı için pazartesi itibarıyla uygulanan yaptırımlar kaldırılacak” şeklindeki ifadeleri, efendi-uşak ilişkisinin dışı vurumuydu. Yuları Washington'a teslim etmiş bir rejimin şefleri hamasi nutuklar atabilir, ancak sıra icraata geldiğinde efendinin direktiflerine uymaya mahkumdurlar.

Suriye'nin yakılıp-yıkılmasından birinci derece sorumlu olan iki gerici gücün ateşkes anlaşmasına varması, emperyalist küstahlığın yeni bir göstergesidir. Zira bu zihniyet Suriye'nin iradesini yok sayıyor. Ankara'daki işbirlikçilerine saldırı için yeşil ışık yakan, ardından ateşkes imzalayan ABD bir kez daha uluslararası hukuku ayaklar altına almıştır. Sefil çıkarları için ülkeleri işgal eden, kıyımlar gerçekleştiren bu güçler, utanmadan “teröre karşı mücadele” safatasını pazarlamaya da devam ediyorlar. Oysa kendileri devlet terörünün en kural tanımaz biçimlerini uyguluyorlar.

Fetih seferine çıkan saray rejiminin şefleri, anlaşma süresi bitince saldırının devam edebileceğini söylüyorlar. Kısa sürede onlarca sivil ölümüne, yüz binlerce

kişinin yerinden yurdundan edilmesine yol açan saldırıyı sürdürmek için bahane arayan fetihçi zihniyet, halen savaşın bitirilmesinin önündeki temel engellerden biridir. Saray rejiminin çöküşünü geciktirmek, Kürt halkının kazanımlarını yok etmek, Suriye'den bir parça koparıp almak için çabalayan Türk sermaye devleti, bu emellerine ulaşabilmek için cihatçı çeteleri de pervasızca kullanıyor.

Gerici-saldırgan iki rejimin Suriye yönetimine rağmen Suriye topraklarında ateşkes imzalamaları halkların medet umacağı bir şey değil elbet. Her iki rejim de sefil çıkarları için anlaşmaya imza attı. Olayların seyri ise Esat yönetiminin, Demokratik Suriye Güçleri'nin, Rusya-İran ikilisinin alacağı tutuma göre şekillenecektir. Zira Suriye'de en etkili olan bu güçlerin tutumu kritik önemdedir.

Beklentiler, hesaplar, çıkarlar aynı olmasa da bu güçlerin tümü işgal saldırısının durdurulmasını istiyor. Görüldüğü kadarıyla -PYD'deki Amerikancı bir kesim dışta tutulursa- ABD askerlerinin çekilmesi konusunda da mutabakat var. ABD

Ankara'daki işbirlikçilerine saldırı için yeşil ışık yakan, ardından ateşkes imzalayan ABD bir kez daha uluslararası hukuku ayaklar altına almıştır. Sefil çıkarları için ülkeleri işgal eden, kıyımlar gerçekleştiren bu güçler, utanmadan “teröre karşı mücadele” safatasını pazarlamaya da devam ediyorlar. Oysa kendileri devlet terörünün en kural tanımaz biçimlerini uyguluyorlar.

askerlerinin çekildiği koşullarda ateşkesin akıbeti de Türk ordusunun işgal ettiği bölgelerden çekilmesi de bu güçlerin tutumuyla belirlenecektir. Saray rejimiyle ilişkilerin bozulmasını istemeyen Rusya belli bir süre için işgale göz yumsa da Türk askerinin Suriye topraklarında kalıcılaşmasına onay vermesi kolay değil.

Emperyalist güçler arası rekabet-pazarlık-hegemonya çatışmaları, her zaman halkların başına belalar açmış, halen de açmaktadır. Bundan dolayı Ortadoğu halkları yüz yıldır devam eden çatışma-savaş girdabından çıkamaya muvafak olmadılar. Hegemon güçler değişse de temel sorunlar baki kalmıştır.

Oysa halklar emperyalistlerle işbirlikçilerinin dayatmalarına katlanmak zorunda değiller. Birleşik mücadele/birleşik direnişle yeni bir Ortadoğu yaratılabilir. Halkların birleşik direnişiyle emperyalistler bölgeden atılabilir, suç ortakları alaşağı edilebilir, halkların kardeşçe yaşayabileceği bir Ortadoğu inşa edilebilir.

Kürt halkı karşısında aynılar aynı yerde!

Kürt halkının haklı istemleri gündeme geldiğinde her türden şovenin inkarcı ve imhacı devlet anlayışı etrafında, tek bir cephede birleşmesi beklenen ve yapılagelendir. CHP gibi düzen solunun "ulusalcı sol" ile birlikte bu koroya katılması da yeni değildir.

Suriye işgali düzen solunu bir kez daha Erdoğan'ın arkasında saflaştırdı. Esasında kendinden bekleneni yerine getiren CHP'yi bundan ötürü tutarsızlıkla eleştirmek, onun sahip olduğu ideolojik platformu ve hangi amaca hizmet ettiğini anlamamak olur. Kendini düzenin asıl temsilcisi sayan CHP, sermaye devletinin kırmızı çizgilerinden sapmadığını bir kez daha kanıtlamış oldu. Özellikle Kürt halkının haklı istemleri söz konusu olduğunda tuttuğu safın neresi olduğunu defalarca göstermiş olan CHP, bir yandan da tabanındaki "savaş karşıtlığını" kullanmaya çalışarak yine uğursuz rolünü oynadı.

CHP içinde gelen bir iki savaş karşıtı çıkış ise AKP'nin yandaş medyası gündeme getirmese, bizzat CHP tarafından unutturulacaktı. Yandaş medya gündeme getirdiğinde ise açıktan savunulmaktan ziyade, kişilerin kendi terci denildi. CHP'nin Suriye'ye yönelik askeri harekatta ilişkin tezkere kararına tepki gösteren Mardin İl Başkanı Ahmet Duyan ise görevden alındı. Duyan, CHP yönetiminin aldığı karar öncesi görevinden istifa etti-

ğini açıklamıştı.

CHP, kısa bir zaman önce TBMM'de HDP'li vekillere yönelik tutuklamalara kapı aralayan yasalar çıkarken aldığı tutumda olduğu gibi yine aynısını yaptı. Hatta Kılıçdaroğlu tarafından, "Suriye'de ne işimiz var" denilerek yapıldı bunlar. CHP'ye umut bağlayan emekçilerin CHP'nin bugün sözde "tek adam" diyerek karşı çıktığı Erdoğan'ı meclise sokmak için gösterdiği gayretkeşliği, aynı duyarlılığı Selahattin Demirtaş için göstermesini beklemesi büyük bir hayal olur. Hapse atılan kendi vekilleri için bile kılını kıpırdatmayanlardan böylesine bir tutum içine girmelerini beklemek zaten saflık olurdu.

Seçimlerde oy almak için Kürt halkına olumlu mesajlar vermeye özen gösterenler, sıra bu halkın istemlerine gelince, Kürt halkı devlet saldırılarıyla karşılaşınca tüm bunları kolayca unutabilmektedir.

Neticede vakti zamanında Denizlerin idamı için el kaldırmış bir partiden bahsediyoruz. Bu geçmişten utanmayanların, cumhuriyetin daha ilk yıllarında ger-

çekleşen katliamlarla yüzleşmeyenlerin dün yaptıkları ne ise bugün de yaptıkları o olacaktır.

Ancak bir düzen partisi olan CHP için yine de anlaşılır olan bu tutumlar, kendisini daha soldan ifade edenler söz konusu olduğunda hiç de anlaşılır değildir. "Ulusalcı" bir çizgiye gömülenlerin, TC sınırları dışına da "Misakı Milli Sınırları" içinden bakanların anlaşılır hiçbir tarafı yoktur.

Kürtlerin yaşadıkları ve savundukları topraklara, kazanımlara, Suriye'nin toprak bütünlüğü çerçevesinde yaklaşım, işgali sadece Suriye'nin toprak bütünlüğüne saldırı olarak değerlendirmek, Kürt halkından ve oradaki örgütlü yapısından tek bir söz dahi etmemek bu ideolojik platformun durumunu göstermesi açısından önemlidir.

Kısacası, Kürt halkının haklı istemleri gündeme geldiğinde her türden şovenin inkarcı ve imhacı devlet anlayışı etrafında, tek bir cephede birleşmesi beklenen ve yapılagelendir. CHP gibi düzen solunun "ulusalcı sol" ile birlikte bu koroya katılması da yeni değildir.

HDP'li belediye eşbaşkanları tutuklandı

Sermaye devletinin HDP'li belediyelere yönelik saldırılarının bir parçası olarak, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Eş Başkanı Selçuk Mızraklı, Bismil Belediye Eşbaşkanı Orhan Ayaz, Kayapınar Belediyesi Eşbaşkanı Keziban Yılmaz ve Kocaköy Belediyesi Eşbaşkanı Rojda Nazlıer 21 Ekim'de ev baskınlarına gözaltına alındı.

Gözaltı sürecine dair açıklama yapan Mızraklı'nın avukatları, "Belediye başkanlığıyla ilgili olarak bir şey sorulmamış. Bir itirafçının uyduruk beyanına dayanılarak, savcılık tarafından tutuklamaya sevk edilmiş gibi görünüyor. Yine suç icat etmeye çalışıyorlar" dedi.

Mızraklı ve Ayaz, 22 Ekim'de Diyarbakır Adliyesi'ne getirildi. Savcılık ifadelerinin ardından tutuklanma talebiyle Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edilen Mızraklı mahkeme tarafından "örgüt üyeliği" iddiasıyla tutuklanırken, Ayaz adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Aynı gün adliyeye getirilen Kayapınar Belediye Başkanı Keziban Yılmaz ve Kocaköy Belediye Başkanı Rojda Nazlıer de savcılık ifadelerinin ardından tutuklama istemiyle Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edildi.

Mahkemedeki ifadelerinin ardından Yılmaz "Örgüt üyesi olmak", Nazlıer ise "Örgüt üyesi olmak" ve "Örgüt propagandası yapmak" suçlamasıyla tutuklandı.

İşgal karşıtı paylaşımlara gözaltı terörü

21 Ekim'de **Sakarya**'da HDP İl Başkanı Nahide Doğan'ın da aralarında bulunduğu 3 kişi işgal karşıtı paylaşım bahanesiyle gözaltına alındı.

Aydın Kuşadası'nda aynı bahaneyle ilçe eşbaşkanının da aralarında bulunduğu 4 HDP'li yönetici gözaltına alındı. Gözaltına alınanların isimleri şöyle: Kuşadası İlçe Eşbaşkanı Hanife Gedik ile ilçe yöneticileri Taner Akdemir, Fuat Öztürk ve Mehmet Alibas.

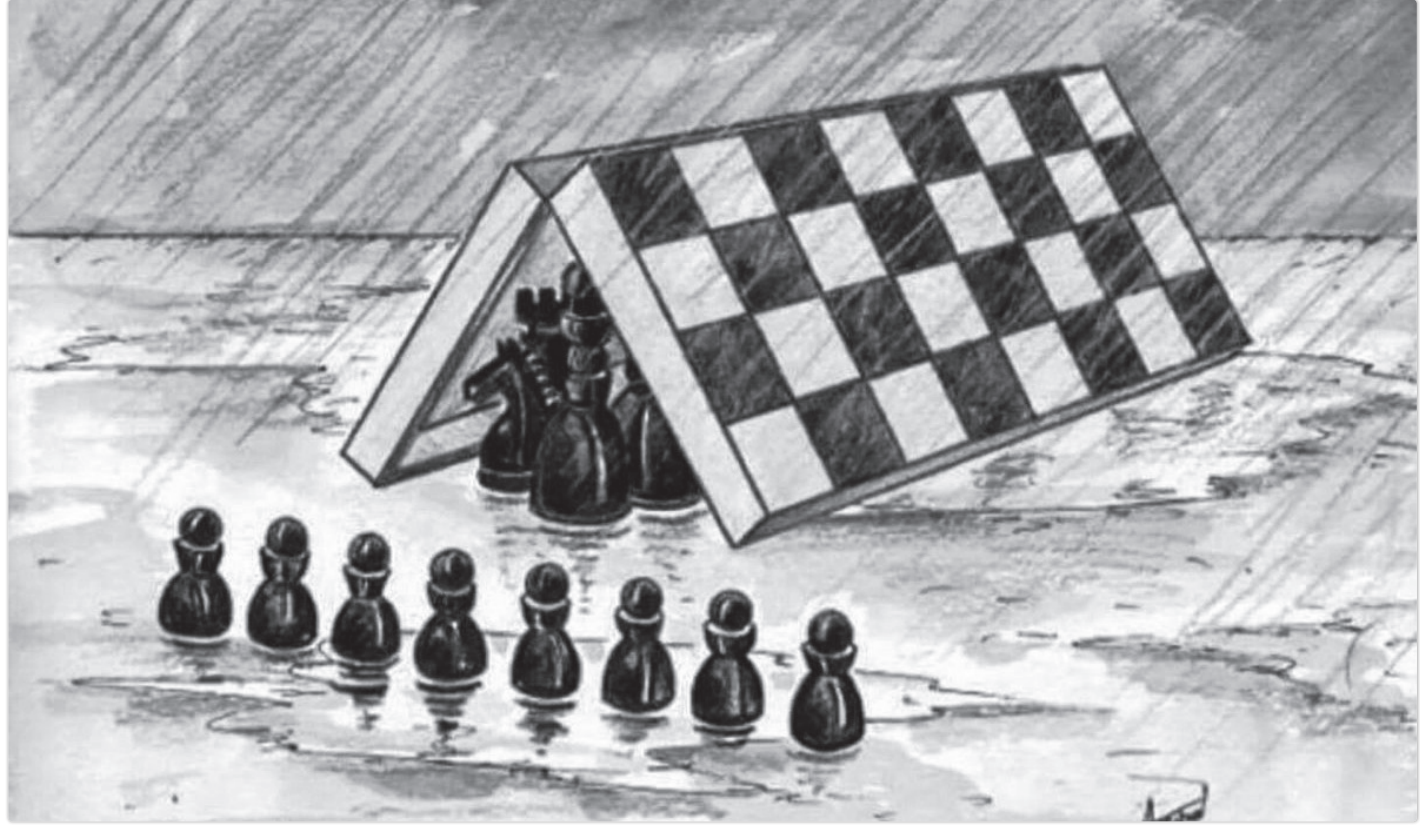
Bitlis Tatvan'da da sabah yapılan ev baskınlarında Tatvan Belediyesi'nin HDP'li Meclis Üyesi Ahmet Barut'un da aralarında yer aldığı 4 kişi gözaltına alındı.

Zenginlerin dünyasında yoksullar savaşlarda ölür, zengin daha zengin yoksul daha yoksul olur!

AKP iktidarı başlattığı işgal hareketini çok yönlü bir şekilde fırsata çevirmeye çalışıyor. Sermaye devletinin bölgesel çıkarlarının yanı sıra, Erdoğan AKP'sinin öznel çıkarları da gözetiliyor. Ancak en az bunlar kadar önemli olan bir başka gerçeklik daha var. O da mevcut ekonomik krizin gittikçe ağırlaşan tablosunun sürekli olarak işçi ve emekçilerin karşısına çıkmasıdır. Yoksullar hem ekonomik krizin hem de savaşın faturasını ödemeye zorlanıyorlar.

Makina Mühendisleri Odası tarafından iktisatçı-yazar Mustafa Sönmez'in katkısıyla hazırlanan "Sanayinin Sorunları ve Analizleri" bülteninde savaş hamlesinin ekonomideki etkileri ayrıntılarıyla ele alınıyor. Türk Lirası'nın dolar ve euro karşısında değer kaybetmeye devam ettiği, Türkiye'nin risk katsayısının (CDS) hızla yükseldiği ifade edilerek, krizden çıkışın daha da zorlaştığı rakamlarla ortaya konuluyor. Yeni Ekonomi Programı'nın, bu sorunlara çözüm olmaktan ziyade, yoksullaşmayı daha da artıracığı görülüyor. Sarayın faturası ile gündeme gelen maliyetlere Hazine'nin büyüyen açıkları da ekleniyor. Bu açık, savaş harcamaları ile daha da artıyor. MMO tarafından sanayi üretiminin azalacağı, işsizliğin ve enflasyonun artacağı, iç ve dış borçların azalmak yerine artacağı ve ödenmesinin oldukça zorlaşacağı somut verilerle gösteriliyor.

Yine bir başka gerçek ise sermaye devletinin bütçe açığının devam etmesidir. 2019 yılının toplamı için 80 milyar lira açık vermesi planlanan bütçe, daha ağustos ayında 85 milyar liralık bir açığa ulaşmış durumdadır. Önümüzdeki yıl bütçe-

nin 138 milyar lira açık vermesi şimdiden varsayılıyor. Yani bütçe açığının, 1 yılda 80 milyardan 138 milyar liraya çıkarak, yüzde 74 artması öngörülüyor. Kuşkusuz bu hesap da tutmayacak, bütçe açığı bu sene olduğu gibi 2020 yılında da hesaplanandan daha fazla olacaktır.

KAŞIKLA VERİP KEPÇEYLE ALMAYA DEVAM

Bir başka dikkat çekici gelişme ise gelir vergisi oranlarında yapılan yeni bir düzenleme oldu. İşte yeni vergi sistemi: Zenginden alınanlar yoksuldan alınanlarla birleştirilip, daha fazlası tekrar zengin-

lere verilecek. AKP'nin iddiasına göre ise "yüksek gelirlilerden daha fazla vergi alınacak." Buna karşılık şirketlerin gelirleri üzerinden alınan Kurumlar Vergisi oranı da düşürülecek. Yüksek gelirden fazla gelir vergisi almak kulağa çok hoş geliyor olabilir. Fakat ortada bir hesap hilesi var.

Yapılan düzenlemeye göre örneğin yıllık 1 milyon lira gelir elde eden bir kişi (bu, aylık maaşın yaklaşık 85 bin lira olması demek) şimdiye kadar 338 bin 460 lira vergi öderken, yeni düzenleme ile 368 bin 460 lira vergi ödeyecek. Yani vergi borcu artışı 30 bin lira olacak ve bu, %8,8 bir artışa tekabül edecektir. Keza

geliri 2 milyon lira olan bir kişinin vergi artışı 18,8 olurken, bu, 130 bin liraya denk gelecek. Yani 688 bin 460 lira vergi öderken, 818 bin 460 lira ödeyecek. Ancak vergi aldatmacası tam da burada başlıyor.

Vergi aldatmacasının kendini gösterdiği asıl yer ise kurumlar vergisinde yapılan indirimdir. Yani zenginden alınıp yoksula verme, zenginden daha çok yoksuldan daha az vergi kesilmesi gibi bir durum söz konusu değil. AKP hükümeti bir kez daha kapitalistlere, holdinglere yardım eli uzatmaktadır. Sermaye sınıfına mensup olan ve geliri yüksek görünen bir burjuvanın çalıştığı ya da sahibi olduğu şirket kurumlar arası vergi indiriminden faydalandırılacaktır.

Örneğin yıllık 1 milyon lira kâr eden bir şirketten kesilen vergi indirimi %18,1 olacak. Bu sermaye kuruluşu şimdiye kadar 220 bin lira vergi öderken, bundan böyle 180 bin lira vergi ödeyecek. Vergi borcunda 40 bin lira azalma olacak. Kurumlar Vergisi oranı %22'den %18'e düşürülürken yine Erdoğan tarafından bu oran %13'e kadarda düşürülebilecek.

Tüm bunlar göstermektedir ki işçi ve emekçiler savaşların da krizlerin de faturasını ödemeye devam edecektir.

AKP'li Etyemez: Kriz yok, kimse iş beğenmiyor

Yalan söylemek, gerçekle alakası olmayan pembe tablolar çizmek AKP'nin tipik bir özelliği. Ama yine de AKP Milletvekili Halil Etyemez'in söyledikleri AKP'nin yalan söyleme konusunda bir sınırı kalmadığını ortaya serdi.

Etyemez'e göre "Türkiye'de kriz yokmuş ve kimse iş beğenmiyormuş!" Etyemez ya ultra yalancı, ya da "yerli ve milli" (!) milletvekili Türkiye'den bihaber ki bunları söyleyebiliyor!

Sözcü'den Müslüm Evc'i'nin haberine göre, Etyemez "Bu ülkede 17 yıldır iktidarda bulunan partiyiz. Bugüne kadar ekonomik kriz yaşamamış bir ülkeyiz. Sadece kısa bir dönem ekonomik daralma yaşadık. Bu da dışarıdan bize yapılan müdahalelerle ilgiliydi. Bu ekonomik daralmadan bir an önce toparlanmaya geçişimizin sebebi güçlü başkanlık sistemidir" dedi.

İşsizliğe de değiniyor Etyemez: "Su-

riye krizi yaşanmadan önce Konya'da iş adamlarımızla yaptığımız toplantılarda kimsenin iş beğenmediğini belirtip, eleman bulmakta zorluk çektiklerini anlatmışlardı. Buna da şahidiz."

TÜİK verileriyle bile işsizlik sürekli artıyor, Etyemez'e göre "kimse iş beğenmediği için" işsizlik artıyor diye düşünmek gerekir!

H. ORTAKÇI

Şovenizm zehri ırkçı linçleri tetikliyor

Geçtiğimiz hafta Sakarya'da bir hastanede Kürtçe konuştuğu için 74 yaşındaki bir adam torunu yaşında bir gencin ırkçı saldırısına uğradı. Sonrasında saldırgan genç ifadesi alınmak için gözaltına alındı ve ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Adli bir olay olsa, genç dedesi yaşında birine saldırdığı için birkaç günlüğüne dahi olsa tutuklanabilirdi. Ama saldırıyı ırkçı-şoven sebeplerle yaptığı içindir ki hemen serbest kaldı.

Yine Sakarya'da ve yine sadece Kürtçe konuştuğu için fındık bahçesinde çalışan Şirin Tosun yaklaşık iki ay önce linç edildi. Linç sırasında kafasından silahla da yara alan Tosun geçtiğimiz günlerde tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. Tosun'u katletme suçundan kimse tutuklu değil. Sadece Sakarya'da değil, Kürt illeri dışındaki bütün kentlerde ırkçı saldırılar gerçekleşiyor. Kürt illerinde çok daha az olmakla birlikte linçe uğrayan göçmenler de oluyor.

İrkçı saldırıların neredeyse tümünde saldırıya uğrayanlar emekçi insanlardır. Saldırganların ezici bir çoğunluğu da emekçi kesimden. Son yıllarda şovenizmle zehirlenen işçi ve emekçiler, çoğunlukla Suriyeli göçmenleri hedef al-salar da Kürt emekçilere karşı linçler de son bulmuyor. Çünkü sermaye devletinin Kürt Halkına yönelik saldırganlığı da şovenizm zehrini enjekte etmesi de süreklilik taşıyor.

LİNÇ ATMOSFERİNİ SERMAYE DEVLETİ YARATYOR

Kürtlere ya da Suriyeli göçmenlere yönelik linç olayları münferit olarak ken-

diliğinden gerçekleşiyormuş gibi görünse bile, hiçbiri şovenizm zehriyle oluşturulan linç atmosferinden bağımsız değil. Türk'ün üstünlüğüyle zehirlenen işçi ve emekçiler yaşadıkları işsizlik, düşük ücret gibi sınıfsal sorunların nedeninin Kürt ya da Suriyeli göçmenler olduğuna inanabiliyorlar.

Linç saldırılarının neredeyse tümünde linçe uğrayan kişi yaşamını yitirse bile tutuklanan olmuyor. Tutuklan olsa bile ilk duruşmasında tahliye oluyor. Cezasızlık şovenizmle zehirlenen işçi ve emekçiyi linçe yöneltmese bile, linç etmede hapis yatma gibi bir engeli ortadan kaldırarak, önünü açıyor.

Sermaye devletinin şovenizm zehriyle yarattığı linç atmosferi, en temelde işçi ve emekçilerin gerçek sorunları üzerinden bir araya gelip sınıfsal bir güç olmalarını engellemeye neden olmaktadır. Şovenizm zehrinden etkilenen Türk

işçi/emekçi, yaşadığı sınıfsal sorunları bile yine sermayenin yönlendirmesiyle ötekilere mal eder. İşsiz kalıyorsa bunun nedeni onu işten atan patrone çok, üç kuruşa aynı işi yapan öteki sınıf kardeşidir. Doğal olarak düşük ücret almasının nedeni de odur.

Şovenizm zehrinin etkisi altındaki işçi/emekçi böyle düşünür ve sınıfsal temelde olması gereken kını bile ötekine yönelir. Bu yüzden sadece Kürtçe ya da Arapça konuşan ötekini her an linç etme potansiyeli taşır. Bir de hapis cezası gibi bir engeli yoksa, çekinmeden linçe girer. Linçe uğrama riski taşıyan Kürt ya da Arap işçi de Türk işçiyi birlikte olmaktan doğal olarak geri durur.

SINIFTA ŞOVENİZM ZEHRİNİN TEK PANZEHİRİ İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!

Sermaye devletinin enjekte ettiği şo-

venizm zehri birlik olmayan, örgütsüz işçi ve emekçilerde etkili olur. Örgütsüz tek başına olan işçi, güçsüzdür. Yaşadığı sorunların nedeninin patron olduğunu görse bile, tek başına gücünün yetmeyeceği patrona değil, işyerinde gücünün yeteceğini düşündüğü ötekine öfke duyar.

Şovenizm zehrinden etkilenen bir işçi ya da emekçi ötekini linç etmekle sadece ona değil, kendine zarar veriyor. Patronların kendisini daha fazla sömürmesine imkan tanıyor.

Şovenizm zehrinin tek panzehiri örgütlenmektir. Birincisi, örgütlenen işçi yaşadığı bütün sorunların sınıfsal bir nedeni olduğunu görebilecek güce ulaşır. Kendini açlık sınırının altında ücretle, hiçbir iş güvenliği önlemi almadan çalıştırmanın patron olduğunu bilir. Çünkü ona karşı mücadele edecek güçtedir, örgütlüdür.

İkincisi, Türkiye'de işçilerin birliği, dolaysız olarak halkların kardeşliğini de sağlar. İşçilerin birliği ete kemiğe büründüğünde, bu birlik aynı fabrikada çalışan Türk, Kürt, göçmen bütün işçileri sınıfsal temelde birleştirecek. Bu aynı zamanda halkların kardeşliği demek olur. 2010'da Tekel direnişi buna somut bir örnektir. Diyarbakır ve diğer Kürt illerinden gelen Tekel işçilerine yönelik "terörist" söylentisi çıkaran AKP'li bakan, şovenizm zehrini enjekte etmek için söylediği yalan tutmayınca, birkaç gün sonra işçilerden özür diledi.

Tekel işçilerinde bu gelişimi sağlayan tek şey, ortak sınıfsal çıkarı temelinde hareket etmeleriydi. İşçilerin birliğini sağlayacak olan da budur.

Mehmet Ayvalıtaş'ın katillerine beraat

Mehmet Ayvalıtaş'ın Haziran Direnişi eylemlerinde öldürülmesiyle ilgili dava, 21 Ekim'deki duruşmada karara bağlandı.

Kartal'daki Anadolu Adliyesi 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 24. celsesi görülen duruşmaya sanık Görkem Demirtaş, Mehmet Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş ve tarafların avukatları katıldı. Sanıklardan Cengiz Aktaş ise duruşmaya katılmadı.

Avukat Sevgi Evren dosya kapsamın-

daki bilirkişi raporlarının taraflı ve eksik olduğuna dikkat çekerken, gerçeğin 6,5 yıldır ortaya çıkarılmadığını belirtti. Ayrıca kovuşturmanın genişletilmesi, yeni bir bilirkişi raporu hazırlanması ve dinlenmeyen tanıkların dinlenmesi taleplerinde bulundu.

Baba Ayvalıtaş da mahkemede yaptığı konuşmada "Oğlum yürüyüşe katıldı. Bu suç mu?" dedi.

Ayvalıtaş'ın katili Görkem Demirtaş'ın avukatı Yalçın Tura, Av. Evren'in

taleplerinin reddedilmesini isterken, savcı da avukatların taleplerinin reddedilmesini istedi. Önceki duruşmada sanıklarla ilgili beraat talep ettiği mütalaasını tekrarladığını söyledi.

Mahkeme heyeti, avukatların taleplerinin yargılamayı uzatacağı gerekçesiyle, oy birliğiyle taleplerin reddine karar verdi.

Bununla birlikte sanıklar Görkem Demirtaş ve Cengiz Aktaş hakkında beraat kararı verdi.

DEV TEKSTİL üyesi:

“Mücadelemizi hiçbir güç engelleyemez!”

4 Ekim’de Tekirdağ Çorlu ve Çerkezköy’de Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası yöneticileri ve üyelerinin evleri, Dev Tekstil Sendikası Çorlu Temsilciliği, devrimci işçi ve emekçilerin evleri keyfi biçimde basılarak 17 kişi gözaltına alınmış, 8 günlük hukuksuz gözaltının sonunda 7’si tutuklanmıştı. Gözaltına alınan Dev Tekstil Sendikası kurucu üyesiyle konuya dair yaptığımız röportajı paylaşıyoruz.

- 8 günlük gözaltı sürecinde yaşadıklarınızı bize kısaca anlatır mısınız?

Sabah erken saatlerinde kalabalık ayak sesleriyle uyandık. Apartmandan gelen gürültüyü anlamaya çalışırken zilimiz çaldı. “Kim o?” diye seslendiğimizde, “Polis, kapıyı açın!” cevabını aldık. Şaşkınlık içerisinde kapıyı açtık, karşımızda 7-8 sivil ve yüzü maskeli bir polis duruyordu. Biz daha ne olduğunu sormadan içeriye girerek ellerindeki savcılık emriyle hakkımızda dört günlük gözaltı kararı olduğunu ve evimizi arayacaklarını söylediler. Biz gerekçeyi sordüğümüzde “silahlı terör örgütüne üye olmak” cevabını verdiler, ardından savcılık kararını gösterdiler.

Sonra evi aramaya başladılar. Arama yaparken evde silah olup olmadığını sordular. Arama yaklaşık bir saat sürdü. Bu aramada “Kızıl Bayrak” gazetesi delil olarak alındı. Aramaya dair tutanaklar tutularak işlemler bitirildi. Evden çıkartılırken ellerimiz kelepçelendi. Apartmandan çıkartıldığımızda dışarıda birçok polis aracının olduğunu, apartmanın etrafının çevrildiğini gördük. Sivil bir araca bindirilerek devlet hastanesine, oradan da Tekirdağ terörle mücadele müdürlüğüne götürüldük ve sonra nezarethaneye indirildik.

Nezarethaneye indirildiğimizde birçok arkadaşımızın da orada olduğunu gördük. Anladık ki bu operasyon ve gözaltı sendikamıza ve yürüttüğü örgütlenme faaliyetlerine yönelikti. Telefon hakkımızı kullanıp kullanmayacağımızı, avukatımızı arayıp aramayacağımızı sordüğümüzde, “dosyada gizlilik kararı olduğunu, numara isteyerek avukatlarımıza ve ailelerimize kendilerinin ulaşacaklarını” söylediler. Üstlerimizi arayıp bağcıklarımızı ve kemerlerimizi çıkarttılar. 6 kadın arkadaşımız bir hücreye, 11 erkek arkadaş da iki hücreye ayrıldı. İlk gün avukatlarımızla müdafî savunma

sınırlaması olduğu için görüşemedik. O arada bazı arkadaşlarımız ifade dışında yukarıya çıkarılıp dosyaya delil toplamak için mülakata zorlandılar. Bu görüşmeler yaklaşık iki saat sürdü. Avukatımızla ancak ikinci gün görüşebildik. Dört gün boyunca hiçbir açıklama yapılmadan nezarethanede bekletildik.

Dördüncü günün sonunda bize mahkemeye gideceğimiz söylendi. Götürülürken hiçbir eşyamız verilmediğinden, savcılığın gözaltı sürecini uzatma kararı aldığını anladık. Adliyeye vardığımızda adliyenin nezarethanesine koyulduk ve orada uzun süre bekletildik. Sonrasında ellerimiz kelepçeli şekilde, mahkemeye çıkarılmak üzere duruşma salonuna getirildik ve teker teker içeri alındık. Hakim, savcının uzatma talebi olduğunu söyledi ve bizim ne söylemek istediğimizi sordu. Biz de hakkımızda iddia edilen suçlamaları kabul etmediğimizi, dosyada gizlilik kararı olduğundan hakkımızda delillerin ne olduğunu bilmediğimizi söyledik. Bu haksız ve hukuksuz gözaltının sonlandırılmasını talep ettik. Karar alınmak üzere duruşmaya ara verildi ve tekrar salona alındığımızda hakim, savcının uzatma kararını onaylandığını öğrendik.

Tekrar ellerimiz kelepçeli polis arabasına bindirildik ve ardından devlet hastanesine götürüldük. Orada muayeneye yerine doktor araca getirildi. O da topluca bize darp olup olmadığını sordu. Biz bu uygulamanın doğru olmadığını, teker teker muayeneye alınıp doğru prosedürün uygulanmasını istedik. Polisler sinirli bir şekilde istediğimizi kabul etmek zorunda kaldılar. Ardından tekrar nezarethaneye

getirildik. Haklarımızı her aradığımızda polisler tehditler savurarak, bundan sonra daha farklı davranacaklarını söylediler ve davrandılar da. Kendi avukatlarımızla ancak beşinci günün sonunda görüşebildik. Dosya gizli olduğu için onlardan da çok bilgi alamadık.

Altıncı günde evrak imzalayacaklar denilerek arkadaşlarımız yukarıya çıkarıldılar. Bunun parmak izi alma uygulaması olduğunu öğrendik. Bizden zorla, işkenceyle parmak izi aldılar. Emniyet ifadeleri yedinci gününde alınmaya başlandı. İfade sırasında hakkımızda iddia edilen suçlamaları öğrenmiş olduk. Sekizinci günde savcılığa çıkarılmak üzere eşyalarımızla birlikte adliyeye getirildik. Burada da çok uzun saatte nezarethanede bekletildik.

Adliyeye sabah çok erken götürülmemize rağmen savcılık ifadeleri öğleden sonra başladı. Bizlere “silahlı terör örgütüne” üye olmak suçlaması yöneltilti. 1 Mayıs’a ve 8 Mart’a katılmak da buna delil olarak gösteriliyordu. Ayrıca okuduğumuz kitapların neler olduğunu ve devrimci yayınları takip edip etmediğimizi sordular. Ve Çorlu’da yaşanan çocuk istismarı ve kadın tacizleriyle ilgili yapılan eylemlere katılmak, sendikanın basın açıklamalarına ve örgütlenme faaliyetlerine katılmak gibi sorularla karşılaştık.

Savcılığa çıkartılan 15 kişinin 3’ü adli kontrolle serbest bırakıldı. 12 kişi ise tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Burada yargılamamız gece bir buçuğa kadar sürdü. Sonrasında çıkan karar ise beş kişinin adli kontrolle serbest bırakılması, kalan yedi kişinin ise tutuklanması oldu. Tutuklanan arkadaşlarımız elleri

kelepçelenerek hapishaneye götürüldüler. Aslında biz gözaltına alındığımız ilk günden son güne kadar bütün bu uygulamalarla cezalandırılmak istendik.

- Sizce yapılan bu keyfi gözaltı ve ardından yaşanan tutuklamaların amacı ne olabilir?

Özellikle sendikamızın Çorlu’daki çalışmalarının hedef alındığını düşünüyorum. Ekonomik krizin faturasının işçilere kesildiği bir dönemde, bölgede birçok fabrikada yoğun olarak işten çıkarmalar ve hak gaspları yaşanıyor. Böyle bir süreçte sendikamız gerek örgütlenme gerekse yaptığı eylem ve işçi toplantıları ile sınıfa yönelik saldırılara karşı faaliyet yürüttüğü için patronları rahatsız etti. Bölgede sendikamızın 1 Mayıs ve 8 Mart’a coşkulu, kitlesel ve militan katılımının da sermaye devletine ayrı bir rahatsızlık verdiğini düşünüyorum.

Sendikamızın diğer sendikalardan anlayış olarak farklı oluşu; taban örgütlenmesine dayalı, fiili-meşru-militan mücadele çizgisi; sınıfın söz, yetki, karar hakkını kullanmasını teşvik eden bir anlayışla hareket etmesi onu sermaye devletinin her tür saldırısının hedefi haline getiriyor. Fakat sendikamızın faaliyetlerini ne saldırılar ne gözaltılar ne de tutuklamalar engelleyebilir. Zira biz sendikamızın kuruluşunu şanlı Greif direnişinin pratik deneyiminden süzerek gerçekleştirdik. Hiçbir güç devrimci sınıf sendikacılığı temelindeki mücadelemizi engelleyemez. **İşçilerin birliği sermayeyi yenecek** diyor ve ekliyoruz:

İşgal, grev, direniş!

KIZIL BAYRAK / TRAKYA

TİS sürecinde metal işçisinin karşısında kimler var?

Metal işçileri krizin çok yönlü faturasının yıkımıyla yüz yüzeler. Sürmekte olan Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci, bir yanıyla da bu faturaları kimin ödeyeceğinin belirleneceği bir mahiyet taşıyor. Şu ana kadar yöneltilen çok boyutlu sosyal yıkım dayatması ile çekilemez hale gelen çalışma ve yaşam koşulları, TİS süreci ile perçinlenmeye, fatura daha da ağırlaştırılmaya çalışılıyor.

Halihazırdaki TİS süreci, metal işçileri payına tabloyu bir parça da olsa hafifletmenin olanaklarını barındırıyor aynı zamanda. Ücretlerden sosyal haklara, çalışma koşullarından hak gasplarına kadar bir dizi başlıkta yakıcılığı hissedilen talepler ve bu talepleri kazanabilmek için sınıf mücadelesini güçlendirme ihtiyacı ortada duruyor. TİS mücadelesinde metal işçileri, çok yönlü sorunların yanı sıra bir bütün olarak hareket eden sermaye güçleriyle karşı karşıyalar.

Metal işçilerinin esas muhatabı ve sınıf mücadelesinin temel tarafı kuşkusuz MESS'tir (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası). Türkiye'de patronlar sınıfının koç başı olan MESS, başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren saldırıların başını çekiyor. MESS kodamanları, metal işçisine kölece çalışma koşulları ve sefalet dayatarak kâr rekorları kırıyorlar. Bugün "kriz var" söylemini dillerinden düşürmeyen metal patronları, kârlarını koruyor, kimi fabrikalarda ise artırıyorlar. Krizi fırsata çevirerek, daha fazla semirmenin yollarını arıyorlar. Metal işçilerinin kazanılmış bir dizi hakkını gasp etmenin yanı sıra, sefalet ücreti ve 3 yıllık sözleşme dayatması ile köleliği pekiştirmeye çalışıyorlar. Metal işçilerinin yarattığı değerlere el koyan Türkiye'nin bu en büyük asalak takımı, dayattığı koşullar karşısında ise işsizlik sopasını, baskı ve mobbingi fabrikalar-

dan eksik etmiyor, birçok ayak oyunu ile metal işçilerini teslim almaya çalışıyor.

Bu süreçte MESS'in en büyük dayanağı olmayı sürdüren ve metal işçilerinin karşısında konumlanan bir diğer gerici odak ise sendikal bürokrasidir. İşçi sınıfının mücadele örgütleri olması gereken sendikaları işgal eden bu ağalar takımı, metal işçilerinin köleliğe boyun eğmesi için patronların uzantısı olarak çalışıyor. Yakıcılığı derinden hissedilen talep ve beklentileri düşürmeye, MESS dayatmalarını makul göstermeye, bunun karşısında gelişebilecek mücadeleyi engellemeye şartlanmış sendika ağaları, hazırladıkları TİS taslaklarıyla bir kez daha satış sözleşmesine kapı aralamış durumdadır. Metal işçilerinin ihtiyaçlarının değil, MESS'in ne kadar vereceğinin belirleyen olduğu TİS taslakları, ifade edilen zam oranları, TİS masasında bunun çok altında bir sözleşmeye imza atılması vb. gibi uygulamalar sendika

ağalarının başlıca işi sayılıyor. Bürokratik şebekenin başka bir misyonu da metal işçilerinin öfkesinin patlaması karşısında dalga kıran olmaktır.

MESS ve sendika ağalarının yetmediği yerde devreye hükümet kararları ve devlet kurumlarının seferberliği giriyor. Yasal ve fiili bir dizi engellemeyle sermaye sınıfı için ülkeyi ucuz emek cenneti haline getiren sermaye iktidarı, patronlar sınıfını sınırsız teşviklerle, vergi indirimleriyle, bütçe ve fon yağmalarıyla ihya etmeyi sürdürüyor. Devletin tüm olanakları, sermayenin büyümesi için seferber ediliyor. Sermaye devleti bilinçleri bulandırmak, köleliği meşrulaştırmak için her türlü yolu deniyor, sahaya kirli manipülasyon aracı olarak medyasını sürüyor. Sermayenin önünü düzlemek için yasalar peşi sıra gündeme getiriliyor. Tüm bunlar yetersiz kaldığında ise, en ufak bir hak arama eyleminin karşısına dahi polis-yargı kuvvetiyle çıkıyor. Grev hakkını ortadan

kaldırarak, işçilerin hak aramasının önüne geçiyor. "Milli güvenliğe tehdit" diyerek yasakladıkları grevlerin ardından, Yüksek Hakem Kurulu aracılığıyla sermayenin dayatmalarını onaylayıp, sermaye devleti olma misyonunu yerine getiriyor.

Bir dizi TİS sürecinin birbiri ardına bağıtlandığı bu yıl, sefalet ücreti, 3 yıllık sözleşme, hak gaspları, baskı ve yasaklar, YHK kararları vb. hepsini bir arada yaşayarak gördük. TİS süreçlerinde sendika ağalarının aldıkları pespaye tutumlara bir kez daha şahit olduk. Metal TİS sürecinde de bu akıbet hazırlanmak isteniyor. Metal işçilerinin karşısında konumlanmış şer odakları el ele vermiş, bu süreci büyük bir satışla noktalamaya hazırlanıyorlar.

Bu süreçte metal işçilerinin önündeki en büyük engel ise işçi sınıfının parçalı ve dağınık hali, bilinç ve örgütlülük planındaki zayıflığıdır. Sermayenin diğer kuvvetlerinin cesaretle davranmasına yol açan, kapitalistlerin elini güçlendiren bir zayıflıktır bu. Metal işçisi TİS sürecinden kazanımla çıkabilmek için, başta kendi açmazlarına müdahale etmeli, birliğini kurmalı, mücadelesini güçlendirmelidir. Bunu başardığında karşısında ne MESS kodamanları ne sendika ağaları ne de bir bütün olarak sermaye düzeni ve kurumları durabilir. Sefalet dayatmalarına, kölece çalışma koşullarına karşı bundan başka da bir çıkış yolu bulunmuyor.

DEV TEKSTİL tutuklu 7 kişinin adreslerini açıkladı

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), 4 Ekim'de gerçekleşen polis baskınlarının ardından tutuklanan 7 kişinin adreslerini açıkladı. Açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"4 Ekim'de Çorlu'da sendikamıza dönük gerçekleştirilen operasyon sonucu

sendikamızın temsilcisi, üyelerimiz ve dostlarımızın da arasında olduğu toplam 7 kişi tutuklandı. Tutuklu buldukları cezaevi koşulları belli oldu.

"Tüm duyarlı kamuoyunu dostlarımızla maddi ve manevi dayanışmaya çağırıyoruz."

Adresleri:

Tekirdağ Kapalı Ceza İnfaz Kurumu
F-1: Murat Bal, Emek Sedar Çiçek, Ali Haydar Karaçam, Veli Karaçam, Hakan Koç

Tekirdağ kapalı ceza infaz kurumu
F-2: Furkan İşler, Ekrem Yavuz Balta

Emeğimizin karşılığı olmayan ücretler

Sözleşme dönemlerinde ücret konusu en temel tartışma konusu olmaktadır. Sermaye bizleri en azına razı etmek için elinden geleni yapmaktadır. Bunu yaparken de ekonomik koşullardan, girdiği risklerden, kendisi olmasa bizlerin aç kalacağından vb. bahseder. Emeğimizin karşılığını verdiğini iddia ederek fazlasını istemememizi sağlamaya çalışır. Peki gerçekte durum nedir?

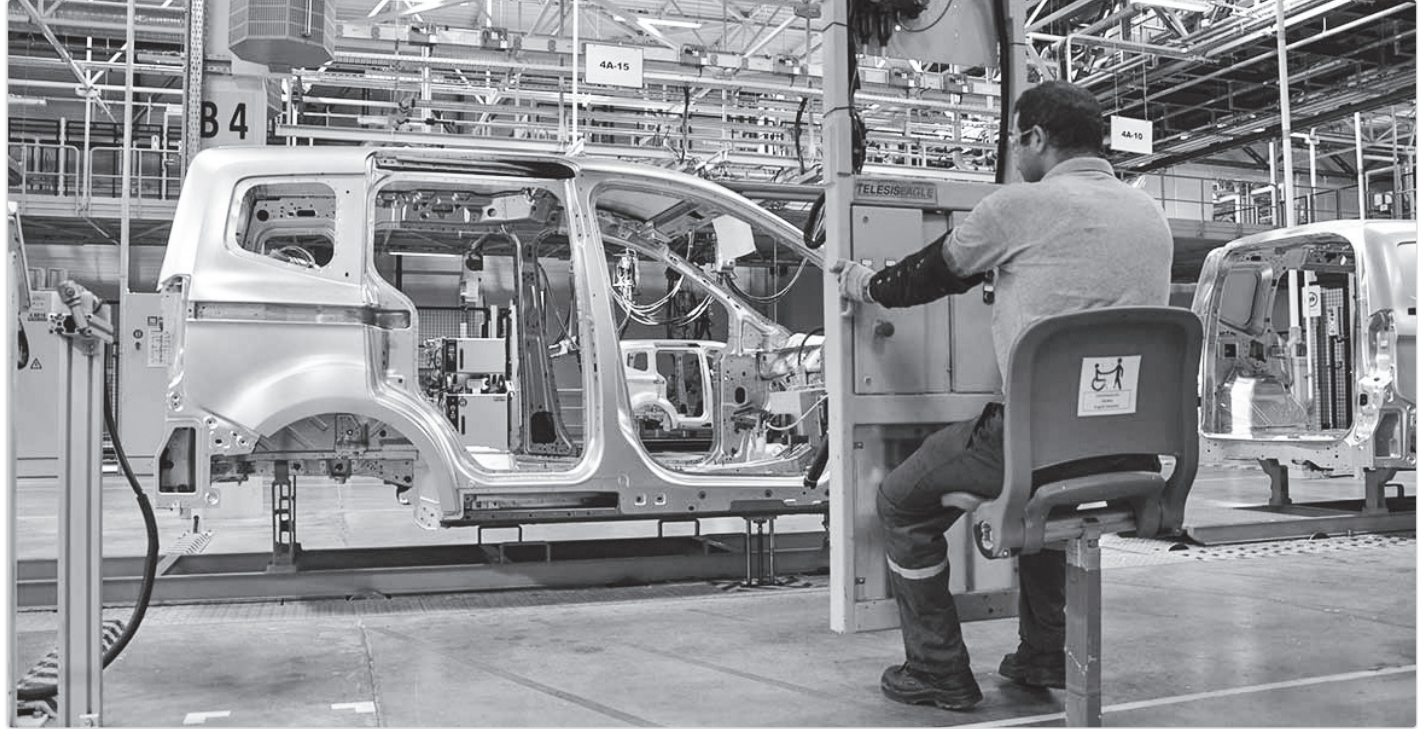
Emeğimizin karşılığını aldığımızı iddia edenler yalan söylemektedir. Aldığımız ücret, emeğimizin karşılığı olarak bize verilmez. Hepimiz bilmekteyiz ki, emeğimizin karşılığını hiçbir zaman alamamaktayız. Dünyadaki bütün zenginliği üreten bizlerken, yarattığımız servetin çok küçük bir kısmı bize ücret olarak ödenmektedir. Peki ücretler neye göre belirlenir?

İşçiler olarak, emek-gücümüzü yani belirli bir süreliğine emek üretkenliğimizi kapitaliste satarız. O da bize ücret olarak sadece yaşamımızı devam ettirebilecek, çalışarak tükenen emek-gücümüzü yenilemeye yetecek ve ses çıkarmamamızı sağlayacak kadarını vermektedir. Aldığımız ücret, emek gücünün yeniden üretilmesi için beslenme, barınma, giyinme, sağlık, eğitim, ulaşım, sosyal-kültürel ihtiyaçlar vb.nin asgari tutarı üzerinden belirlenmektedir. Emek-gücü kapitalist pazarda bir metadır. Her meta gibi değerini belirleyen şey yeniden üretimi için gerekli değerler toplamıdır.

Tabii büyüyen işsizler ordusu, kapitalist sınıf tarafından bizleri bu temel ihtiyaçların daha da azına çalışmaya razı etme tehdidi olarak kullanılır. Toplamında düşünüldüğünde işçi sınıfının kendi varlığını sürdürebilecek, boyun eğip çalışacak, pazar için üretilen metaları toplam sermaye döngüsünü devam ettirecek kadar tüketebilecek düzeyde bir ücret verilmektedir. Ücretlerimizin temel belirleyeni, emek-gücümüzün yeniden üretim maliyetidir.

Marx ve Engels, işçilere ücret olarak emeğinin değil, emek-gücünün karşılığının verildiğini ortaya koyarak, kapitalizmde ücret meselesinin özünü açıklığa kavuşturmuşlardır:

“...ücret, kapitalistin belirli bir iş zamanı karşılığında ya da belirli bir işin yapılması karşılığında ödediği para tutarıdır. Kapitalist, bundan ötürü, para ile onların emeklerini satın alıyor görünür.

Onlar da, kapitaliste bu para karşılığında emeklerini satarlar. Ama bu, ancak görünüşte böyledir. Oysa gerçekte onların para karşılığında kapitaliste sattıkları emek-gücüdür. Kapitalist bu emek-gücünü bir günlüğüne, haftalığına, aylığına vb. satın alır. Ve satın aldıktan sonra da, işçileri baştan şart koşulan süre boyunca çalıştırarak, bu emek-gücünü kullanır.”
(Ücretli Emek ve Sermaye, Karl Marx)

Biz işçiler, kapitalizmde emeğimizin karşılığını hiçbir zaman alamayız. Çünkü üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetine dayanarak kapitalistler, emeğimizin bütün ürününe el koymaktadırlar. Emeğimizin karşılığını tam olarak almamız demek, kapitalistlerin bir sınıf olarak ortadan kalkması, dolayısıyla üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin sona ermesi anlamına gelmektedir.

Bu yüzden, ürettiğimiz ürünlerin değeri ile karşılığı ödenmiş emeğimiz, yani aldığımız ücret arasında büyük bir uçurum vardır. Uçurum, ürettiğimiz, emek harcadığımız ancak karşılığı ödenmemiş artı-değerdir. Artı-değerin tamamı kapitalistin kârıdır. Yani kapitalistin kârı hiç de iddia ettikleri gibi kendi kazançları, sermayelerin payı, kendi emeklerinin karşılığı değil, el koydukları emeğimizin ta kendisidir. “Bütün servetleri bizden çaldıklarıdır!” sözü eksiksiz bir şekilde doğrudur.

Üretim araçlarındaki gelişmişlik dü-

zeyi ve emek üretkenliği düşünüldüğünde, ürettiklerimize kıyasla aldığımız ücret hiçe yakındır. Üretim tekniklerindeki gelişmişliğin düzeyi üzerinden bakıldığında, birçok fabrikada neredeyse bir günde yarattığımız değerle, bir aylık ücretimizin karşılığını üretiyoruz. Ücretli kölelik düzeninde bütün bir hayatımızı, kapitalistin sermaye birikimine adıyoruz.

İşte tam da bu yüzden, TİS masasında sermayenin cebinden bize ne kadar vereceğinin değil, ürettiğimiz ne kadarını çalmalarına izin vereceğimizin, başka bir deyişle cebimizden çaldıklarının ne kadarını geri alacağımızın pazarlığı yapılmaktadır.

Ücret zammı tartışması yapılırken bu unutulmamalıdır. Onlar bize iş veren hayırseverler değildir. Emeğimizi sömüren kan emicilerdir. Sermayenin verebileceğini değil, almamız gerekeni ortaya koymalıyız. Kapitalizm koşullarında insanca yaşamaya yeten ücreti talep edemeliyiz. Onun bile ellerimizle yarattığımız zenginlik karşısında deveye kulak olduğunu bir an bile aklımızdan çıkarmadan...

Birçok metal fabrikasında toplam maliyetler içinde işçi maliyetlerinin %4-5 seviyesinde olduğu gerçeği önümüzde durmaktadır. “Kriz var!”, “ülke şartları”, “üretimde daralma”, “ekonominin kötü gidişatı” vb. söylemlere karşın artan sermaye birikimi ve kâr oranları kapitalistler tarafından gururla ilan ediliyor.

2019 Ekim ayı itibarıyla yoksulluk sınırı 7.000 liraya dayanmıştır. Sendikacı bir şekilde metal sektöründe çalışan işçilerin ne kadarı yoksulluk sınırının üstünde ücretler almaktadır? Yoksulluk sınırda bir ücret aldığımızda dahi emeğimizin karşılığını ne kadar almış olacağız? Bizi daha azına razı etmeye çalıştıklarında, bu soruları kendimize sormayı unutmamalıyız.

Sermayenin krizi, en çok işçi-emeççileri vurmaktadır. Onların serveti büyürken, bizlerin sefaleti derinleşmektedir. Bütün temel ihtiyaçlarımıza yapılan zamlar ve artan enflasyon karşısında bir de bizden fedakarlık beklemektedirler. Başta da dediğimiz gibi artan işsizlik ordusu, baskı ve tehditler ile krizlerinin faturasını bizlere ödetmektedirler. Birliğimize ve örgütlülüğümüze yönelik saldırılar, sendikalarımızın başına çöreklenmiş sermayenin ajanlığını yapan ihanet şebekelerinin varlığı sayesinde istedikleri dayatmalarda bulunmaktadır. Kazanılmış haklarımıza saldırmaktadırlar.

Sürmekte olan MESS Grup TİS'lerinde de MESS'in saldırıları göz önüne alındığında sonucu belirleyecek olan, “MESS'in verebileceği” ve “sendikaların alabileceği” rakamlar gibi tartışmalar değil, metal işçilerinin örgütlülük düzeyi ve eylem kapasitesi olacaktır.

GEBZE'DEN BİR MİB'Lİ

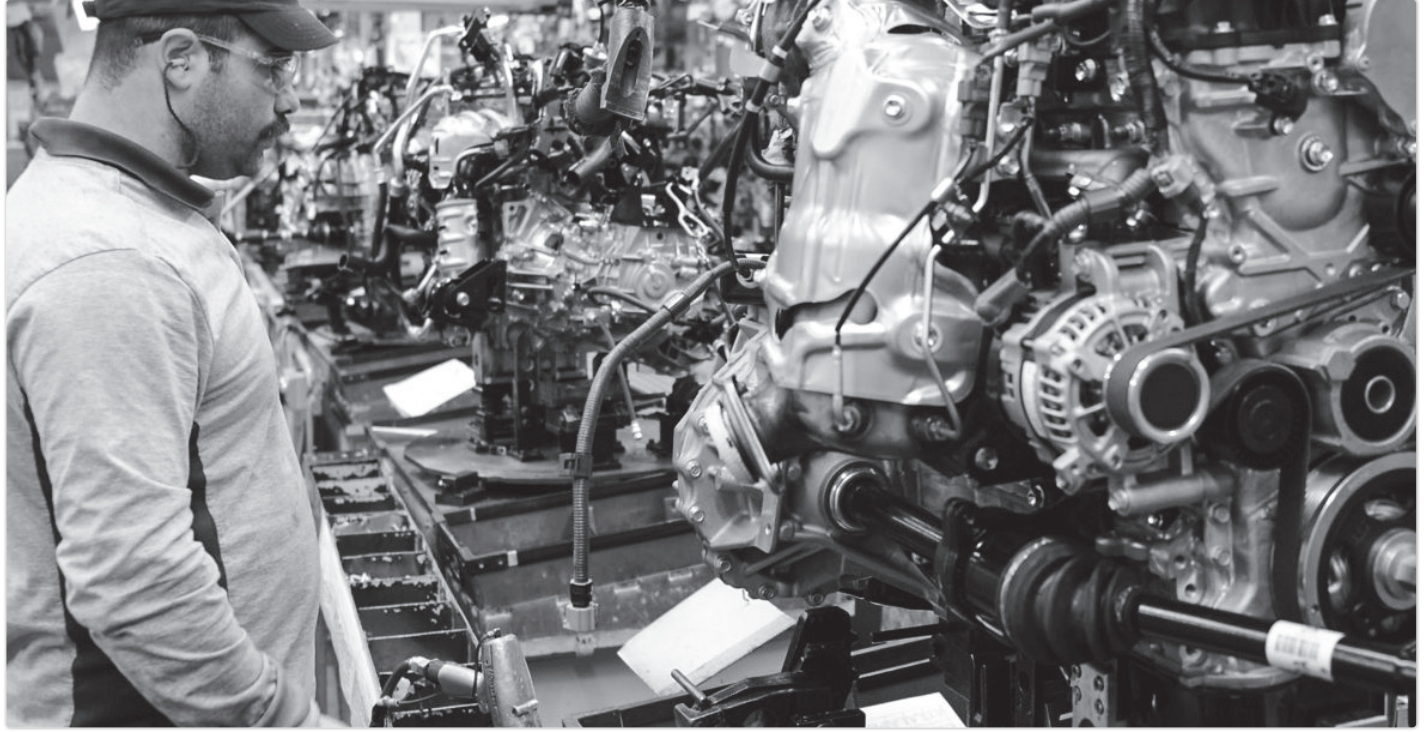
“Eşit işe eşit ücret!” talebi ve sınıfın birliği

Özellikle sözleşme dönemlerinde kıdem tartışmalarını, “Ben 10-15 yıllık işçiyim, yeni girenle aynı maaşı mı alacağım?” serzenişlerini sıkça duyarız. Bu tartışmaların temelinde aslında emeğimizin karşılığını alamayışımız var. Yıllarca alınteri döktüğümüz halde elimizde avucumuzda hiçbir şey kalmıyor.

Aldığı maaşla geçinemeyen, en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayan, sınıf bilincinden yoksun bir işçi kendini ötekiyle kıyaslamaya başlar. Gerçekte emek-sermaye arasındaki uçurumu, bir diğer deyişle ürettiği zenginlik ile eline geçen ücreti kıyaslaması gerekirken, yanı başındaki işçi kardeşi ile kendini kıyaslar. Çünkü sermaye sınıfı, sınıf bilincinden yoksun işçileri, kendi iktidarına düşünsel olarak da boyun eğdirmiştir.

Burjuvazi emek-sermaye arasındaki temel çelişkiyi gizlemeyi başardığı oranda iktidarını sağlama alır ve işçilerin kendisine karşı birlik olmasının önüne geçer. Bunu perçinlemek için sürekli yeni hamleler yapar. Ücret farkları, performans dayalı ücret, esnek çalışma vb. gibi uygulamalar ile işçileri bölüp parçalar. Her bir sermayedar, aynı fabrikada aynı işi yapan işçiler arasında ücret farklılıkları yaratarak, işçi sınıfının ortak mücadelesini sekteye uğratmakla kalmaz, kârını alabildiğine katlar da.

Eski işçilerin ücretlerini nispeten yüksek tutmanın, eski-yeni ayrımı yaratmanın amaçlarından biri fabrikada yeni işçilere göre daha fazla söz sahibi olan, öncülük yapabilecek kıdemli işçilerin adım atmasına engel olmaktır. Fabrikada daha etkin olan kıdemli işçilerin ağzına bir parmak bal çalmak, yeni işçilerin boyun eğmesini de kolaylaştırmaktadır. Hatta, ücret ve kıdem farkları işçiler tara-

findan doğal karşılanmakta, talep konusu edilmektedir. Eskiden beri farklı ücret alınıyor olunması ve farklı konumları koruma düşüncesi, işçilerin birlik olmasının önünde engele dönüşmektedir.

Öte yandan asgari ücrette yaşanan artışlarla tabanda ücretlerin birleşmesi, asgari ücretle çalışan işçi sayısının artması, esasında sefalet koşullarının daha da yaygınlaşması anlamına gelmiştir. MESS Grup TİS’lerinde asgari ücret denkleştirmesinin yapılması bile sendikali ve sözleşme kapsamında olan işçilerin ücretlerinin asgari ücretin altına düşmesine yol açmıştır. Bu, yaşanan yoksullaşmanın, kaybın en somut göstergesidir. Bu kayıp yeni işçiler için ücretlerin asgari ücret düzeyine gerilemesi olurken, eski işçiler içinse görece ayrıcalıklı konumun kaybedilmesi anlamına gelmiştir.

Eski işçilerin kıdem zammı talebi bir yanıyla sermayeyi zorlamadan, toplam işçi maliyetlerini arttırmadan kendi koşullarını iyileştirme çabasına dönüşmektedir. Geçtiğimiz TİS sürecinde MESS, bunu çok iyi kullanarak, ortak mücadele koşullarına saldırmıştır.

Bu noktada “Eşit işe eşit ücret!” talebi, öne çıkartılması gereken bir taleptir. İşçi sınıfının bir parçası olan, bir ferdi olan her birimiz için çalışma ve yaşam koşullarımızdaki kazanımların yolu toplamında bir sınıf olarak elde edebileceklerimizle ölçülmektedir. İnsanca yaşamaya yeten ücret elde ettiğimiz koşullarda, kıdem zammı tartışması da eski-yeni işçi arasındaki suni çekişme de varlık zeminini yitirecektir.

TİS üzerinden “Eşit işe eşit ücret” talebini tartışırken kıdem farklarını öne

çıkartmış olsak da unutmamak gerekir ki, esasında bu talep kadın işçilerin erkek işçilerle aynı ücreti alamayışına, kadın emeğinin daha niteliksiz görülmesine, kadınların aile bütçesine yardımcı-des-tekçi konumda görülmesine karşı yükseltilmiş bir taleptir. Dolayısıyla güncelliğini korumaktadır.

Çocuk emeğinde de benzer saldırıyı görmekteyiz. Bugün karşımıza meslek liseleri üzerinden çıkan stajyerlik, çıraklık vb. gibi uygulamalarla, genç işçiler ortalama bir işçi ile aynı işi yapmalarına karşın asgari ücretin 1/3 oranında ücretlendiriliyorlar. Diğer bir deyişle çocuk/genç işçi emeği sermayenin katmerli sömürüsüne maruz kalıyor.

“Eşit işe eşit ücret” talebi, kadın-erkek, eski-yeni, öğrenci-işçi fark etmesizin sınıfın ortak mücadelesi için öne çıkartılması gereken temel bir taleptir. Aksini savunmak, sermayenin işçi sınıfını bölmeye yönelik uygulamalarına boyun eğmek anlamına gelir. O yüzden ki özellikle sözleşme dönemlerinde, insanca yaşamaya yetecek düzeyde taban ücreti ve üzerine, bütün işçileri kapsayacak şekilde seyyanen zam tam talebi öne çıkartılmalıdır.

Unutmayalım ki, sermayeye karşı ancak bir sınıf olarak ortak mücadele edebildiğimiz koşullarda kazanım elde edebiliriz.

GEBZE'DEN SINIF BİLİNÇLİ BİR İŞÇİ

Kocaeli’de TOMİS üyeleri kahvaltıda buluştu

Kocaeli’de TOMİS üyeleri 19 Ekim sabahı sendikaların Kocaeli temsilciliğinin düzenlediği kahvaltıda buluştu.

Ortak bir şekilde kurulan kahvaltı sofrasında beraber kahvaltı eden sendika üyeleri, ülkedeki gelişmeler ve işçi sınıfının canını yakan sorunlara dair tartışmalar yürüttü.

Tartışmalarda MESS Grup TİS süreci

ve YEP ile daha yakıcı hale gelen kıdem tazminatının gaspı meseleleri özel yer tuttu.

Sorunlar karşısında işçileri kendi sorunları etrafında örgütlü ve sendikali hale getirmenin yol ve yöntemleri tartışıldı. İşçilerin deneyim, bilinç ve örgütlülük açısından yetersizliği ama tepkiseliliğinin altı çizildi.

Son olarak ise 3 Kasım Pazar günü Kocaeli TOMİS temsilciliğinin gerçekleştireceği kıdem tazminatı konulu etkinliğe dair hazırlıklar konuşuldu.

Ayrıca TOMİS, Kocaeli’de sabah saatlerinde servis duraklarına yaptığı bildiri ve broşür dağıtımları ile de kıdem tazminatı konulu etkinliğin hazırlıklarını sürdürdü.

Sendikal ağalık düzenini parçalayalım / 3

Ne yapmalı? Nasıl yapmalı?

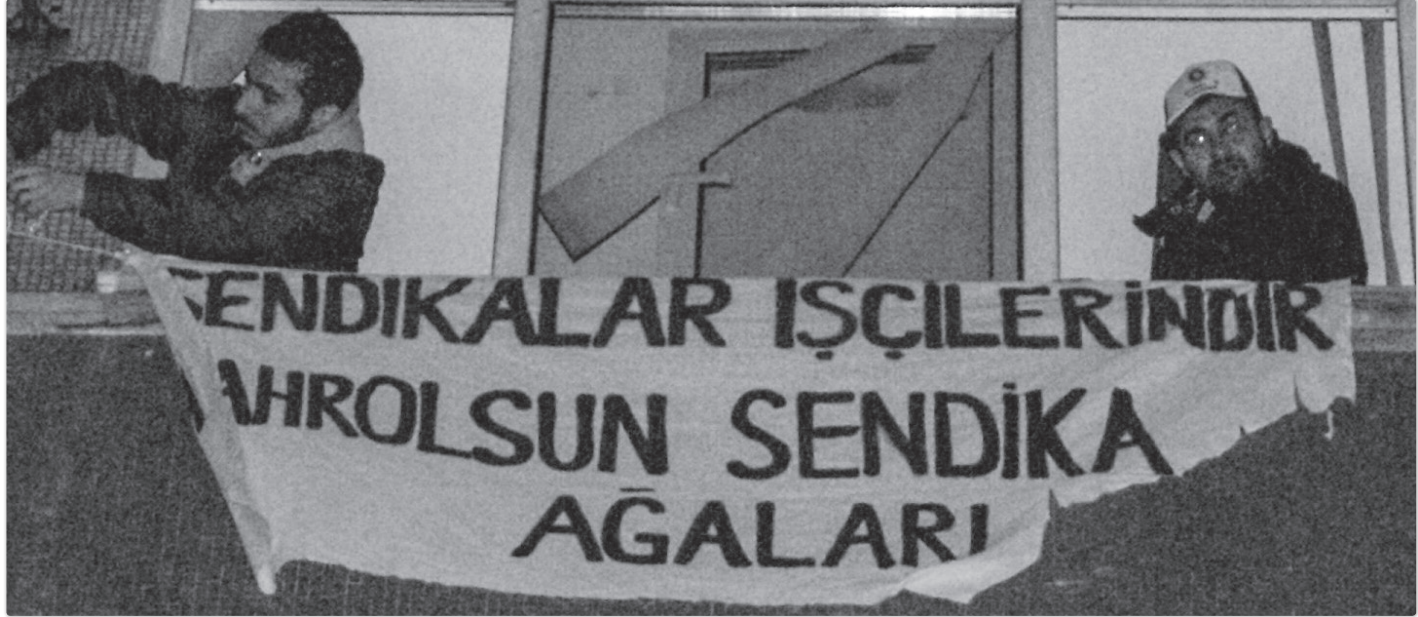
Sendikal ağalık düzeninden hepimiz şikayetçiyiz. Geline yerde bu çürümüş düzen artık sadece işçi sınıfı mücadelesinin önünde bir engel değil, mücadeleyi bozan, yıpratıcı, tahrip eden, işçilerin saflarını dağıtan bir hale gelmiş bulunuyor. Üstelik sendikal bürokrasinin kirli işleri gizli saklı da değil, açıktan yapıyor. Öncü işçilerin fabrikalardan patron iş birliği ile tasfiyesi, sınıf mücadelesini bulandıran, hatta sınıf mücadelesini yok sayan yaklaşımların propagandası vb. gibi tutumlar sıradanlaşmış durumda. Sendikal ağalık düzeni bu anlamıyla da miadını doldurmuştur. Parçalanıp atılmayı beklemektedir.

Öncelikle şunu belirtmekte fayda var. Sendikalar ilk ortaya çıktıkları anda olduğu gibi, bugün de işçi sınıfı mücadelesi açısından önemli, gerekli işçi örgütleridir. Bu öneminden kaynaklı sürekli sermaye düzeninin saldırısı altındadır. Sendikalar ilk ortaya çıktığı anda burjuva sınıfı, bu işçi örgütleriyle baş etmenin yollarını aradı. Ortadan kaldıramadığını gördüğünde ise, sendikaları kendi bakışı ve çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirmeyi temel amaç haline getirdi. İşçi sınıfının bilincinin, örgütlülüğünün zayıf olduğu dönemlerde bunu başardı da. Tıpkı bugün olduğu gibi... Sendikal ağalık düzeninin zemini budur. Fakat bu tablo, sendikaların gerekli ve önemli işçi örgütleri olduğu gerçeğini değiştirmemektedir. Tersinden, yaşamın her alanında olduğu gibi sendikaları kazanmanın da sınıf mücadelesinin bir alanı, sendikaların hangi sınıfa hizmet edeceğinin de bir mücadele konusu olduğunu unutmamalıyız. Sendikalar işçilerindir ve yeniden kazanılmalıdır.

HEPİMİZİN AKLINA GELEN SORU: EVET AMA NE YAPACAĞIZ, NASIL YAPACAĞIZ?

Sendikal ağalık düzeni bütünsel bir yapıdır ve işçi sınıfının tamamının sorunudur. Bu düzeni yıkmak işçi sınıfın birleşik, kitlesel mücadelesi ile olanaklıdır. Tek tek fabrikalarda, farklı işkollarındaki sınıf kardeşlerimizle ortak olan sorunlarımıza ortak çözümler bulma bakışı ve çabası bu çerçevede oldukça önemlidir. Her yerde sınıfın birliğini ve dayanışmasını güçlendirmeliyiz.

Umutsuzluğu, hiçbir şey değişmeye-

Fabrikada birlik, fabrikalar arasında koordinasyon sağlayacak örgütlenmeyi başarma çabası, sendikal ağalık düzeninin sonu demektir. İşte o zaman hangi sendikaya üye olduğumuzun önemi kalmayacak, ağalar işgal ettikleri o koltuklarda tutunamayacak, işçilerin birleşik mücadelesi yaratılabilecektir. Sendikalarımıza her bir işçinin özne olduğu, söz hakkı olduğu anlayış yerleşecektir.

cek algısını aklımızdan silmeliyiz. Yalnız değiliz. Bizleri birbirimizden kopartmak, parçalamak için ellerinden geleni yapsalar da yalnız değiliz. Bu ülkede on binlerce işçi aynı sorunları yaşıyor, aynı sendikal ağalık düzeninin yıkımı altında eziliyor. Şu sıralar olduğu gibi tepki giderek artıyor. Bir avuç asalak ağa bu tepkilerin ortaklaşmasını engellemek için ne yapabilir ki? Yeter ki biz değiştirmek isteyelim. Bu köhnemiş düzen zaten temellerinden çatırıyor.

Bu işçilerden bir şey olmaz demeyi bir kenara bırakmalıyız. Bu işçilerden çok şey olur. Herkesin yapabileceği bir şeyler var. Ne yaparsak yanı başımızda bulunan işçi kardeşlerimizle yapacağız. Ya hep birlikte kurtulacak ya da hep birlikte yıkımı yaşayacağız. Bunun için değişmeli ve değiştirmek için hep birlikte çaba harcamalıyız. Metal işçilerinin mücadele tarihi sınıfın birçok şeyi başarabildiğini, diğer işkollarına örnek olacak bir mücadele deneyimi yaratabildiğini sayısız kez gösterdi. Yakın zamanda, Metal Fırtnası birlik olabildiğimizi, neler yapabildiğimizi göstermedi mi?

Bir kurtarıcı beklememeliyiz. İnisiyatif almalıyız. İlk elden yanı başımızdaki arkadaşlarımızla yan yana gelerek tartışmalı, birlikte hareket etmeliyiz. Bölümlerde,

vardiyalarda işçi kardeşlerimizi teşvik ederek, yan yana gelmelerini sağlamalıyız. Buradan sözcüler seçerek, fabrikanın bütünü temsil edecek komiteler/kurullar oluşturmalıyız. Bu konuda kararlı olmalı, kolayından vazgeçmemeliyiz. Adım atmaya başladığımızda bir şeylerin değiştiğini hep birlikte göreceğiz.

Fabrikada böylesi bir bütünlük kurmak, birbirimize güvenimizi, dayanışmamızı sağlayacak en temel adım olacaktır. Kimseyi öne itmeli, kimseyi geride tutmalıyız. "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!" anlayışını kökleştirmeli, tek bir arkadaşımızı dahi sahipsiz bırakmamalıyız. Patronların bütünlüğümüze yönelik her türlü saldırısına, sendikal bürokrasinin dalaverelerine karşı gerekirse üretimden gelen gücümüzle yanıt vermeliyiz. Ortak karar almalı, ortak adım atmamız. Ne yaparsak, hep birlikte yapmalı, aldığımız kararların arkasından sonuna kadar gidecek bir iradeyi kolektif bir nitelik haline getirmeliyiz.

Fabrikada birliğimizi kurma çabası, aynı zamanda diğer fabrikalardaki sınıf kardeşlerimizle birleşerek aramızda kurul/koordinasyon yaratma çabasını da içermelidir. Kendi fabrikamızda atacağımız her adım diğer fabrikalardaki kardeşlerimize örnek olacak, teşvik edecek,

dayanışmamızı güçlendirecektir. Farklı fabrikalarla yan yana gelmek, bizleri yıkılmaz bir güç yapacaktır.

Fabrikada birlik, fabrikalar arasında koordinasyon sağlayacak örgütlenmeyi başarma çabası, sendikal ağalık düzeninin sonu demektir. İşte o zaman hangi sendikaya üye olduğumuzun önemi kalmayacak, ağalar işgal ettikleri o koltuklarda tutunamayacak, işçilerin birleşik mücadelesi yaratılabilecektir. Sendikalarımıza her bir işçinin özne olduğu, söz hakkı olduğu anlayış yerleşecektir. Sendikalar gerçek işçi örgütleri haline gelecektir.

Birçok fabrikada sendikal ağalık düzenine yönelik tepkilerin arttığı, özellikle TİS sürecinde sendika ağalarının yeni bir satışa hazırlandığı bugünlerde, haklı ve meşru taleplerimizi kazanabilmek için bu tartışmaların önemli olduğunu düşünüyor, MİB olarak düşüncelerimizi sınıf kardeşlerimizle paylaşmayı bir görev kabul ediyoruz.

Metal İşçileri Birliği olarak sendikal ağalık düzenine karşı mücadelede yan yana, omuz omuza olduğumuzu tekrar ilan ediyor, kazanacağımıza olan tüm inancımızla sınıf kardeşlerimizi selamlıyoruz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

Teslim Demir'in anısına... / 3

20. yılında TKİP

“DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE BİR DÖNEMİN SONU”

1960 ile 1980 arası Türkiye’de ve dünyada devrimci yükselişler dönemiydi. ‘60’lar Türkiye’sindeki modern sosyal uyanışla birlikte solun gelişip serpilmesi, giderek devrimcileşmesi, ardından ‘70’li yılların ikinci yarısında toplumun gündemine daha etkin bir biçimde girmesi bu tarihi dönemde yaşandı. ‘70’li yılların sonuna doğru tepe noktasına ulaşan hareket, 12 Eylül askeri faşist darbesiyle bir kırılmaya uğradı. Kırılma, dünya ölçüsünde devrim dalgasının hızla geri çekildiği ve sistemin kapsamlı karşı saldırısının başladığı bir tarihsel evreye de denk geliyordu.

Kapitalist dünya sisteminin ikinci emperyalist dünya savaşını izleyen otuz yılın ardından ‘70’li yılların ortasında baş gösteren büyük krizi, çıkış yolu olarak sözkonusu karşı saldırıyı gündeme getirmişti. 1980’li yılların hemen başına denk geliyordu bu. Thatcherlar, Reaganlar, Kohler hep bu aynı dönemde başa geldiler. “Yeni sağ” da denilen dizginsiz neo-liberal gerici saldırganlığın temsilcisi oldular.

Sovyetler Birliği’nin iç sorunlarla boğuştuğu, Polonya’daki gelişmeler ve Afganistan savaşı nedeniyle uluslararası planda büyük itibar kaybına uğradığı, dolayısıyla dünya ölçüsünde karşı-devrimin kolayca saldırıya geçebildiği bir tarihsel evreydi bu. Nitekim olayların Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’da bir yıkılışa gittiğini, bunun neo-liberal saldırganlığı ‘90’ların başında yeni bir düzeye çıkardığını biliyoruz. ‘90’ların başı, dünya ölçüsünde emperyalist “küreselleşme” saldırısı olarak tanımladığımız bir tarihi dönemi anlatıyor.

‘80’lerin başı Türkiye sol hareketinin yenilgisine ve dünya ölçüsünde devrim dalgasının dibe vurmasına, ‘80’lerin sonu ise Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’nın iç sorunların ağırlığı altında çökmesine sahne oldu. Bütün bu sürecin anlamı, EKİM III. Genel Konferansı’nın tanımlamasıyla, “Dünyada ve Türkiye’de Bir Dönemin Sonu”ydü.

12 Eylül yenilgisinin ardından dün-

yadaki bu gelişmeler, Türkiye devrimci hareketi için “çifte yenilgi” anlamına gelmekteydi. Bu çifte yenilginin basıncı altında sol çok büyük kırılmalara uğradı. İç tartışma, ayrışma ve arayışlarla belirlenen bir dönem yaşandı. ‘80’lerin ikinci yarısında sol bunu kendi öz gelişim süreçlerinin mantığı içinde yaptı. Sovyetler Birliği ayakta ve olayların bir çöküşe varacağı henüz bilinmiyordu. Ama Türkiye solu büyük bir yenilgi yaşamıştı ve onu izleyen ilk toparlanma evresi, ister istemez bir muhasebe evresiydi de.

Eğer bir tarihi dönem geride kalıyorsa, yeni bir evreye ancak geride kalan evreyi bilince çıkararak ve bu temel üzerinde yenilenerek girebilirsiniz. Bir dönem geride kalıyor olabilir ama tarih akıyor. Çifte yenilginin üst üste bindiği bir evrede solun geleceğe yürüyebilmesi, kendi geçmişini bilince çıkarması ölçüsünde olanaklıydı.

Biz Ekimci komünistler, her iki yenilgiyle yüzleşmeye, her ikisinin nedenlerini anlamaya çalıştık. Her ikisinden de sonuçlar çıkarmaya ve kendi özgün ideolojik kimliğimizi buna göre oluşturmaya çabaladık. Ciddi hazırlıklara dayanan bir

hesaplaşma değildi bu. Sürecin içinden gelen örgütlü devrimcilerdik. Bunun sorumluluğuyla yaşadığımız ve geride bıraktığımız dönemi anlamaya çalışıyorduk. Bu bizi devrimci hareketin bütününe sorgulamaya, ulaştığımız ilk sonuçlar ise halkçı devrimci hareketten kopmaya götürdü. Sovyetler Birliği’nin dağılması ve Doğu Avrupa’nın çöküşü hemen bu gelişmenin sonrasına denk geldi. Dolayısıyla “sosyalizmin sorunları” olarak tanımlanan tarihsel muhasebeye bizler kendi yeni konumuz üzerinden yöneldik.

“Dünyada ve Türkiye’de bir dönemin sonuydu” sözkonusu olan ve bizim her ikisinden de çıkardığımız ciddi sonuçlar vardı. Hareketimizin özgün kimliğini belirleyen de bu oldu.

‘70’li yılların mücadelesi, merkezinde öğrenci gençlik olmak üzere büyük bir küçük-burjuva dalganın ifadesiydi. Kuşkusuz mücadele içinde bütün halk kesimleri vardı. Ama en politize olmuş, etkin ve inisiyatif gösteren kesimler, küçük-burjuvazinin ilerici katmanlarıydı. Yenilgi sonrası dönemde bu aynı toplumsal kesim büyük bir kırılma ve dağıl-

ma yaşadı. İki yükselişin yükünü taşımış, içinden binlerce, onbinlerce mücadeleciler insan çıkarmış, büyük bedeller ödemiş bu sosyal katman, artık yeni bir mücadele döneminin yükünü taşıyacak durumda değildi. Küçük-burjuva kitlelerde artık eski coşku, mücadele isteği ve dolayısıyla da güçten yoksundu. ‘80’lerin ikinci yarısında, bu açıklıkla görülmüş oldu. Bu, bir dönemin toplumsal dayanaklarının yitirilmesi anlamına geliyordu. Solun yitirdiği dayanakların ilkiydi sözkonusu olan.

Buna ideolojik dayanaklarını yitirmesi eşlik etti. Olduğu kadarıyla programlara eski inanç kalmadı. İzlenen çizgi hemen tümü için tartışmalı hale geldi. Bazı gruplar için bu daha çok bir anti-faşist mücadele çizgisiydi, bir devrim programı bile değildi. Bunu devrim programı halinde savunanlar için ise, o günün Türkiye’sinde o programı öylece savunma gücü kalmadı. Siyasal akımlar eski ideolojik konumlarına inançları yitirdiler. Koruyor gibi görünenlerin de gerçekte durumu farklı değildi. Tasfiyeci bir sürükleniş içinde eski çizgiler peyderpey terkedildi. Eski devrimci parti, örgüt ya da hareketler yerlerini legal reformist

ve Teslim Demir

H. Fırat

oluşumlara bırakarak peş peşe tasfiye oldular. Devrimci Yol yerini ÖDP'ye, TDKP EMEP'e, Kurtuluş önce ÖDP'ye ve ardından SDP'ye bıraktı. Bu köklü konum değişimi, eski çizginin terkedildiğinin en dolaysız ve tartışmasız bir itirafıydı.

Zamanında bu çizgilerin uluslararası dayanakları da vardı, her bir akım için kendine göre. Özellikle bazıları için bu çok belirgindi. '90'lı yıllara dönülürken bu uluslararası dayanaklar da artık çökmüş durumdaydı. SBKP çizgisinde hareket edenler kadar ÇKP ya da AEP çizgisinde hareket edenler için de. Her iki tarafa mesafeli durup da arada olanlar için de sonuç farklı değildi. Sosyalizmin yıkılışı olarak sunulan gelişme tümünün zayıf omuzlarına büyük bir ağırlık olarak çökmüştü.

Kısacası sol, içerde ve dışarda bir dönem kendisini vareden, kendisine bir anlam ve kimlik kazandıran toplumsal, siyasal, düşünsel ve moral dayanaklarından yoksun kalmıştı. Toplumsal tabanının yanı sıra ideolojik konumuna olan güvenini de yitirmişti. Uluslararası dayanakları ise yıkılmakla kalmamış, geride ideolojik ve moral açıdan zihinleri ezen, böylece tasfiyeciler sürece yeni boyutlar kazandıran bir yük de bırakmıştı.

EKİM'İN DOĞUŞUNU VE TKİP'Yİ NEYE BORÇLUYUZ?

Böyle bir dönemde ayakta kalmak, olup bitenler hakkında bazı ilk sonuçlara ulaşmak ve bu bilinç üzerinden geleceğe bakmaya çalışmakla olanaklı olabilirdi. Biz Ekimci komünistler bunu Türkiye sol hareketinin yaşadığı yenilgi üzerinden ilk adımda yapmaya çalışmıştık. Farklı bir konum ve kimlik üzerinden mücadele alanına çıkış dinamiğimiz buydu. Geçmiş sol harekete bütünlüğü içinde baktık. Bu bizim için temel önemde bir yönetsel yaklaşım sorunu oldu. Bir dönemin devrimci hareketi kendi içinde şu veya bu ölçüde farklılaşmış olabilirdi. Ama ortaya çıkan siyasal akımlar gerçekte temel özellikleriyle aynı bütünü, aynı toplumsal-siyasal gerçekliğin özgün bileşenlerinden öte bir şey değillerdi. Elbette ara-

larında belli bir anlam ve önem taşıyan ideolojik farklılıklar vardı. Ama bugünün gözüyle baktığımızda, birini ötekinin çok önünde tutabileceğimiz bir nitelik ve kapsamda da değildi bunlar.

Hareketi bütünlüğü içerisinde kavramak, bir yandan bütünü içinde devrimci mirasına açıklıkla sahip çıkarken, öte yandan ideolojik-sınıfsal açıdan yapısal zaafiyetlerini köklü bir biçimde eleştirmek, böylece aşmak gerekiyordu. Bizim yapmaya çalıştığımız bu oldu. Bunu yapmaya çalışırken, inkârcı olmakla itham edildik. Oysa inkârcı değildik; tersine, geçmiş dönemde devrimci olanı yeni bir düzey üzerinden koruyup geleceğe taşıyabilmeyi olanaklı kılan biricik konumun temsilcileriydik. Nitekim bugün o mirası savunan ve bundan sonra da savunacak olan bir parti olarak duruyoruz siyasal mücadele sahnesinde. Geçmiş devrimci mirası savunmak devrimci kimlikte, devrimci örgütte, devrimci pratikte ve nihayet devrimci moral değerlerde ısrar demektir. Bunu bugün kimin başarabildiği gözler önündedir. Bizi zamanında inkarcılıkla suçlayanlarsa, kendi geçmiş konumlarını bile koruyamadılar, en iyi durumda düzenin uysal uzantısı reformist legal partiler haline geldiler. Tam da daha baştan, ayrışma sürecinin o ateşli tartışmaları içinde, tam bir açıklık ve kesinlikle öngördüğümüz gibi.

Bizler, Teslim Demir ve yoldaşları, ağır ve kolay bir yenilgiyle sonuçlanmış kendi geçmişimizi anlamaya, eleştirmeye ve aşmaya çalışıyorduk. Eleştirdiğimiz kendi öz mücadele pratiğimizdi. Kendi öz emeğimizin ifadesi bir anlayışı ve pratiği eleştiriyorduk. Elbette aşmak ve böylece yeni bir düzeyde yaşatmak üzere. Geride bıraktıklarımıza anlatmaya çalıştığımız özetle şuydu: Küçük-burjuva bir sınıfsal kimliğin ifadesi olan halkçı devrimci siyasal konum, çelişkili bir gerçekliğin ifadesidir. İleriye açık yönü proleter devrimciliğe, geriye dönük yönleri küçük-burjuva reformizmine götürür. Ağır bir yenilginin ardından artık '70'li yılların o eklektik devrimci demokratik konumu korunamaz. Ayrışma ve yeniden saflaşma kaçınılmazdır.

nılmazdır.

Bunlar o zaman söylediklerimizdi. Sonuçlar ise bugün gözler önündedir. İleriye çıkmayan geriye düşer diyorduk. Sonuç, geleneksel solun bugünkü tablosu demek istiyorum, tüm açıklığıyla gözler önündedir.

Eğer bir hareket, başlangıçta elinde çok sözü edilebilir bir avantaj da yoksa, buna rağmen yaşama gücü buluyorsa, bu hayat içinde gerçek bir doğrulanmadır. Bir dizi üstünlüğe sahip olan ya da öyle görünen parti ve grupların tükendiği bir dönemde, bugün TKİP diri ve dinamik bir varlıktır. TKİP fabrika işgalleri örgütleyebilecek, Metal Fırtınalar tetikleyebilecek, sınıf içerisindeki devrimci tutumundan dolayı yozlaşmış sendika bürokratlarını çileden çıkarabilecek konumda bir partidir. Devrimci örgütsel yaşamını sürdüren, kongrelerini, konferanslarını toplayan, devrimci değerlerini yaratmış, Teslim Demir yoldaş gibi soluklu ve tutarlı tertemiz devrimcilerle temsil edilen bir partidir. Bu tam da geçmişle hesaplaşma bilinci ve tutumunun sağladığı bir konum ve kimliktir. Başka bir açıklaması yok bunun. En elverişsiz bir başlangıçta, her türlü iftiranın, karalamanın, önyargının olduğu bir ortamda, devrimci kimliği koruyup geliştirmenin ve güç olmayı başarmanın sırrı buradadır.

Sonuçta hareketimiz kendini zorlu pratik süreçler içinde varetmeye çalıştı ve bunu başardı. Sinan yoldaşın oğlu, dört yaşına kadar babamı tanııyordum, diyor. Bu, yoldaşın aile yaşamından belirgin kopukluğunu da anlatan bir tanıklıktır. Nerede peki Sinan yoldaş? İşte bu hareketi yaratma çabası içerisinde, o kollektif emeğin ve çabanın tam da merkezinde. İfadenin en tam anlamıyla, dişimiz-tırnağımızla yarattık biz partimizi. Maddi-örgütsel manada hazır hemen hiçbir şey devralmış değildik. Herhangi bir hazır tabandan yoksunduk. Ama var olmayı ve bugünkü düzeye ulaşmayı başardık.

Bakınız TDKP çürütüldü ve sessiz sedasız gömüldü. Bir gömme töreni bile yapılmadan, bunun için bir kongre bile

toplanmadan, demek istiyorum. Açınız, TDKP ile polemiklerimize yeniden bakınız, orada TDKP'nin bir ikinci kongresi yapılamayacaktır, deniliyor. Tam da dediğimiz gibi oldu, ikinci bir kongresini toplayamadan TDKP tarih oldu. Geride bıraktıklarımız herşeye rağmen devrimci bir parti olan TDKP'yi savunamadılar. Bize karşı bu partiyi savunuyor görünenler, çok geçmeden onu sessiz sedasız gömdüler. Geçmiş devrimci bir temelde eleştirip aşamazsanız, o aynı geçmişin devrimci kazanımlarını da koruyamazsınız, demiştik. Tam da dediğimiz gibi oldu, söylediklerimiz tam olarak doğrulandı.

YETERSİZLİKLERİMİZ KADAR BAŞARDIKLARIMIZIN DA FARKINDAYIZ!

TKİP'nin 20. Yılındayız. Bu vesile ile Teslim Demir ve yoldaşlarının emeği üzerinden bazı gerçeklere işaret etmiş oluyorum. Bu koşullarda biz bir parti yarattık. Partimizin tüm yetersizliklerinin de herkesten çok farkındayız. Bunları sürekli biçimde ortaya koyuyor, irdeliyor, eleştiriyor ve elbette aşmaya çalışıyoruz. Ama bu partiyi son derece elverişsiz bir tarihi dönemde yarattığımızı da unutmuyoruz. İdeolojisiyle, programıyla, tüzüğüyle, gelenekleriyle, kültürüyle, pratik emeğiyle, sınıfa yönelimiyle, bu alandaki ilk başarılarıyla ortada olan bir partiden söz ediyoruz.

Tabii ki aradan geçen yirmi yıla rağmen henüz başlangıç aşamasında bir partiyiz. Yürümemiz gereken çok yol var, bu ayrı bir gerçek. Zor koşullarda, ayakta kalmanın bile başarı sayılabildiği bir tarihi dönemde biz bu yolu yürüyoruz. Ayakta kalıyoruz hiç değilse ve bunu da önemsiyoruz. Bugünün zor ve ağır koşullarında ayakta kalmak az bir şey mi? Öyle tarihi dönemler vardır ki, ayakta kalmak ve bayrağı ne edip edip yükseklerde tutmak bile hayati önemdedir. Mücadelede sürekliliğin, bayrağı yeni kuşakları devredebilmenin olmazsa olmaz koşuludur bu.

Partimizin 20. Yılına Teslim Demir yoldaşın anısı üzerinden anlamlandırmaya

çalışarak söylemiş oluyorum bunları. Yoldaşımızın özel emeğinin de bir ifadesi olan bir partinin hangi zorlu süreçlerde, hangi sınırlı imkanlarla ama zorlu emeklerle yaratıldığına işaret etmek için söylemiş oluyorum bunları. O tüm bu çabanın merkezindeydi ve bunun büyük onurunu taşıyor... O bu emeğin dolaysız olarak bir parçası... O partimizin kurucu kadrosu...

GEÇMİŞİN DEVRİMCİ MİRASININ GERÇEK TEMSİLCİLERİYİZ!

Bu ülkede son elli yıldır, aşağı yukarı Sinan yoldaşın siyasi yaşamıyla özdeş bir tarihi dönemden, 1968'den beri, bu kadar çok emek verilip ve bu kadar büyük fedakarlıklar yapıp da bugüne bu kadar az şey bırakabilen bir ülke örneği az bulunur. Bu, TKİP olarak bizim omuzlarımızdaki politik ve manevi sorumluluğu alabildiğine artırıyor. Biz geçmiş kuşakların bu emeğinin, bu fedakarlığının, bu adanmışlığının gerçek temsilcileri olabiliyoruz. Bu mirası yeni dönemin devrimci mücadelesi içerisinde yaşatabilmeliyiz. Bunu yaşatma kaygısı duyabilecek parti ya da örgüt kalmamış olabilir. Ama işte biz varız ve geçmişin devrimci mirasını yarına taşımakla yükümlüüz.

Bunun bizim için çok da yeni bir düşünce olmadığını biliyorsunuz. Partimizin **Kuruluş Bildirisi**'nde vurgulu bir biçimde var bu düşünce. TKİP'nin kuruluşu aynı zamanda bu ülkede devrim uğruna emek vermiş, fedakarlık yapmış, hayatını yitirmiş, acılar, eziyetler çekmiş, yokluklar yaşamış kuşakların anısının ve emeğinin yaşatılmasının güvenceye alınmasıdır, diyor **TKİP Kuruluş Bildirisi**. Demek ki 1987'nin o "inkarcıları"nda, ki böyle itham ediliyorduk, bu çok bilinçli bir bakış açısı sorunudur.

Bugün sözünü ettiğimiz bütün o grupların '70'li yıllardaki bütün kazanımlarına, politik-moral ve varsa eğer düşünsel kazanımlarına sahip çıktık, çıkıyoruz ve çıkacağız. Hepsinin bugünkü gerçek mirasçısıyız. Sürekliliği sadece bayrağı geleceğe taşıyarak değil, geçmişten bugüne taşıyarak da, bu bağı arada kurarak da gösterebilmek durumundayız. Teslim Demir yoldaş bunu çok önemseyen bir

devrimci olduğu için bunu yapmak ona karşı ayrıca manevi bir borç bizim için.

Sinan yoldaş bütün bunları algılayabilen, partisine tartışmasız bağlılığı ve güveni buradan da gelen bir devrimciydi. Partiyeye derinden bağlılığını hepimiz biliyoruz. Ciddiyet nedir, samimiyet nedir, bunlar bu partide neyi ifade eder, bunları biliyordu. Partisine buradan bakıyordu, ona duyduğu derin güvenin gerisinde aynı zamanda bu vardı. Belirsizlikler içinde, ne olacağı belli olmayan bir parti değil, yönü olan, yolu olan, doğrultuda bir kararlılığı ve enerjisi olan bir partinin mensubu olduğunu Teslim Demir çok iyi biliyordu. Ne de olsa TKİP'ye bu mayayı çalanlardan biriydi.

"DEVİRİMİN UZUN KOŞUCUSU!"

İki devrimci yükseliş ve iki karşı-devrim dönemi yaşamış bu ülkede, 66 sene yaşamak gene de çok büyük bir şans. Birçok devrimci yaşamının daha baharında devrim mücadelesinde şehit düştü. Teslim Demir gibileri bu kavgada sayısız vesileyle yaşamlarını yitirebilirlerdi. Yoldaş yaşadı ve sonrasını gördü. Yenilgileri, yıkılışları, 1990'ları ve 2000'leri gördü. İşte gönül rahatlığıyla dostun düşmanın

önünde, "devrimin uzun koşucusu" diye biliyoruz biz ona. Bu çok şey anlatıyor.

Ama onun ölümünü görmezlikten gelenleri unutmayacaksınız. İlerici-devrimci parti ve örgütlerin büyük çoğunluğu onun ölümünü gördü. Bugün Türkiye'de her şeye rağmen devrimcilik yapmaya çalışan hemen tüm parti, örgüt ve gruplar onu uğurlama törenine geldiler ve hakkında samimiyetle konuştular. Ama hala da onun geride bıraktığı emekten beslenen bazıları ölümünü haber bile yapmadılar. Emektar bir devrimcinin ölümü sol bir yayın için mutlak haberdir. Birileri bunu yapmadılar. 12 Eylül'de polis sorgusunda ve zindanda yerlerde sürünenlerin yönettiği bir yayın organı bunu yapmadı. Kendini bildi bileli devrimci mücadele içinde yer almış ve 50 yıllık soluksuz mücadelenin ardından bir devrimci olarak ölmüş Teslim Demir'i görmezlikten gelen bu çürümüşler topluluğu, bize inkarcı diyordu bir zamanlar. Teslim Demir'in ölümü karşısındaki davranışları ne denli derinlere battıklarının göstergesidir.

1968'den itibaren devrimci mücadele yolunu tutup da bugüne kalan kaç devrimci var bugünün Türkiye'sinde? Kuşkusuz o dönemden kalan epeyce bir insan

hala da var. Ama ezici çoğunluğu devrimi ve devrimciliği terk edeli uzun yıllar oldu. Bense devrimciden ve devrimcilikten söz ediyorum. Sinan yoldaşın yarım yüzyıllık devrimciliğini vurgulamanın anlamı ve önemi buradadır. Yoldaş devrimci yaşamına daha yakından baktığımızda, çarpıcı bir açıklıkla gördüğümüz budur.

Şair, "her ölüm erken ölümdür" demiş. Evet, Teslim Demir yoldaş 66 yıl, üstelik dolu dolu yaşadı, ama yine de erken öldü. Partimizin ona hala da çok ihtiyacı vardı. İçimizde en eskisiydi, partimizin en yaşlı üyesiydi. Devrimci mücadeleye 1968'lere dayanan dolaysız bir tanıklığı vardı. Her dönem ve her yerde hep hayatın içinde olduğu için, hemen her çevreyi çok iyi tanıyordu. Çok kimsenin tanıklık edebileceği gibi, çok iyi bir gözlemciydi ve çok iyi bir hafızaya sahipti. Onun ölümüyle partimiz hafızasının bir bölümünü kaybetti. Bu yargı partimizin açıklamasında var ve bunda en ufak bir abartma yok.

Teslim Demir yoldaşın adı ve anısı tüm canlılığı ile yaşayacak!

Çünkü TKİP yaşıyor ve yaşayacak!

14 Ekim 2018

Ekim, sayı 319, Ekim 2019

Garbis Altınoğlu Antwerpen'da son yolculuğuna uğurlandı

14 Ekim'de yaşamını yitiren 1946 Amasya doğumlu Garbis Altınoğlu 21 Ekim'de Belçika'nın Antwerpen kentinde yapılan törenle son yolculuğuna uğurlandı.

Türkiye devrimci hareketinin direngenliğiyle tanınmış isimlerinden Altınoğlu'nun cenaze töreni, Ermeni Demokratik Federasyonu tarafından or-

ganize edildi.

Öğlen saatlerinde Saint Willibrord's kilisesinde yapılan törenin ardından, Altınoğlu'nun naaşı yüzlerce kişinin katılımıyla, Enternasyonal marşı eşliğinde Zwaantjeslei-Merksem mezarlığında toprağa verildi. Tabutunun üzerine kırımızı karanfillerin yanı sıra Lenin'in bir eseri bırakıldı.

Ardından sevenlerinin, dostlarının, yoldaşlarının oluşturduğu kitle başka bir kuruma geçerek burada bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Etkinlikte Altınoğlu'nun devrimci yaşamına ve mücadelesine dair konuşmalar yapıldı, tanıyanlar tarafından ortak anılar paylaşıldı, anısı ve mücadelesinin yaşatılacağı vurgulandı.

Emperyalist paylaşım pazarlıklarından “barış” çıkar mı?

K. Ali

Suriye toprakları üzerine yürütülen pazarlıkların ve zirvelerin ardı arkası kesilmiyor. Bir ülkenin ve halkların kaderi üzerine yapılan pazarlıklar, pazarlıkların nesnesi olanların gıyabında hayasızca yürütülüyor. Suriye’yi ve Suriye üzerinden Ortadoğu’yu paylaşmak için yürütülen kirli pazarlıklarda Kürt halkının ulusal hak mücadelesi masaya meze olarak konuluyor.

Bölgedeki savaş ve yıkımların kaynağı ve sebebi olan emperyalist akbabalılar ve bölgenin gerici devletleri arsızlıkta da sınır tanımıyorlar. Rakipler birbirlerini yeterince barışçı olmamakla suçlasalar da hep bir ağızdan ve koro halinde, kirli pazarlıklarının hedefinin bölgeye istikrar, sükunet ve barış getirmek olduğunu tekrarlıyorlar. Sahtekarlar sürüsüne inancak olursak, bölge durduk yere ve hiçbir neden yokken aniden kendiliğinden veya kimsenin bilmediği gizli bir güç tarafından topyekûn olarak savaşın girdabına girmiş. Emperyalist akbabalılar da bu duruma seyirci kalamadıkları için zirvelerle, pazarlıklarla bölgeyi savaş çemberinden kurtarmak gibi yüce ve insani bir görev üstlenmişler! Ne kadar da dramatik ve göz yaşartıcı bir tablo!

Oysa olaylar ve gelişmeler herkesin gözü önünde cereyan etti. ABD’nin BOP projesi, Rusya’nın ayakları altındaki toprağın erozyonunu hızlandırarak, Ortadoğu’daki etki alanının sınırlandırılmasına yol açtı. Bölgeyi yeniden dizayn etmek için ABD’nin başlattığı savaş politikaları kısa sürede bölgeyi ateş çemberine aldı. Afganistan’dan Libya’ya, Irak’tan Suriye, Pakistan ve Yemen’e uzanan geniş bir coğrafya yıkıma uğratıldı. Nedir ki gerici bir temelde ve emperyalist amaçlar için tasfiye edilen devletlerin yerine, dışardan ABD eliyle dayatılan devletler bölge halkları ve yerel güçler tarafından kanıksanmadı. ABD’nin bölgeyi yeniden dizayn etme politikaları kendi elinde patladı. Yarattığı bataklık ayaklarında prangaya dönüştü.

Öte yandan, burjuva devrimlerin konusu olan, ancak bu devrimler yaşanmadığı için bölgede köklü bir tasfiyeye uğramayan feodal sistemden artakalarak biriken ulusal, mezhepsel, dinsel vb. gibi toplumsal sorunlar, yaşanan otorite boşluğunda kendisini hızla dışa vurdu. Bölge halklarının, bastırılarak yok sayılan ancak

uygun koşullar oluşunca kendisini dışı vuran temel sorunları, bölgeyi işgal eden ABD öncülüğündeki NATO güçleri tarafından ya hızla bastırıldı veya hedefi karatılarak ulusal ve dinsel boğazlaşmanın malzemesi yapıldılar.

İŞİD denilen canavar, bu ortamda NATO güçlerinin kanatları ve koruması altında ete kemiğe büründürüldü. Bölge gençliğinin ve halklarının emperyalist işgal ve yağmalamaya karşı olan kin ve nefreti İŞİD eliyle gerici politikaların aletine dönüştürüldü. Orta çağ ideolojisine dayanan dinsel gericiliğin tetikçiler sürüsü barbarlık ve vahşette sınır tanımayarak, emperyalist efendilerini geride bıraktı. Bölge halklarının ve gençliğinin nefretinin hedefi olan ABD emperyalizmi ise İŞİD çetelerinin vahşet ve barbarlığını bölgeye yeniden yerleşmenin manivelası yaptı.

Bölgenin en eski halklarından biri olan Kürt halkının özgürlük davasını güden, ancak ulusal sorununu çözemeyen Kürt ulusal hareketi, Suriye’de de ortaya çıkan otorite boşluğunu ulusal haklarını elde etmenin olanağına çevirmek için harekete geçti. İŞİD çetelerini Kürt halkının üzerine salan ABD ve bölgenin Türk devleti gibi sömürgeci güçleri ise yol ve yöntemlerle Kürt ulusal hareketini teslim almak veya kendilerine mahkum etmek için harekete geçtiler.

Eski etki alanı olan Suriye’ye giriş yapan Rus emperyalizmi, Türk sömürgeci devletinin Kürt korkusunu, sömürgeci devlete karşı bir kabus gibi kullanıp, ABD ile Erdoğan rejimi arasına girerek, AKP-Erdoğan iktidarını kendi politikalarına yaklaştırdı. Gerici statükonun savu-

nucusu olarak ortaya çıkan Rusya, bunda hayli mesafe de aldı. Zira Şam’da namaz kılmak için Esad rejimine cepheden tavır alarak Türk egemen sınıfları için yeni topraklar vadeden Erdoğan’ın çizdiği toz pembe hayaller dünyası gerçekliğe çarparak tuz buz olunca, Kürt korkusuyla yatıp kalkan sömürgeci devlet, olanı kurtarma telaşına düştü.

ABD’nin hesaba katmadığı bir gelişme olarak Rusya’nın Suriye’de etkin bir güç olarak öne çıkması işleri iyice karmaşıklaştırdı. Suriye’de Kürt hareketi üzerinden alan tutan ABD emperyalizminin politikaları kadim uşaklarıyla çatışmaya dönüştü. İki ipte oynayarak iktidarını sağlamlaştırmaya çalışan Erdoğan, Türk egemen sınıfının Kürt korkusunu yedekleyip Kürt kaniyle sarayının harcınlı sağlamlaştırmak için işgal savaşını başlattı. Ne var ki emperyalist politikalara özenmek ve yayılmak istemek başka şey, bunu hayata geçirmek ve kalıcı hale getirmek ise çok daha başka bir şeydir. Bunu yapamazsanız, Şam’da namaz kılma hayallerinden mazlum Kürt halkının ulusal haklarının ezilmesine kilitlenir, bunun da pazarlık masalarında büyük emperyalist devletler tarafından sunulmasını bir başarı olarak kutsayacak kadar düşkünleşirsiniz.

Bu arada iktidarda kalma aşkıyla yanıp tutuşan Erdoğan ve avnesinin sarayının bekası için başlattığı savaş, kendi deyimleriyle dünyayı kendilerine karşı birleştirdi. Daha şimdiden savaş suçlarıyla yargılanma gibi en ağır ithamların hedefi oldular.

Başta Alman emperyalizmi olmak üzere, Erdoğan’ın mülteci akınıyla tehdit

ettiği AB’nin emperyalist devletleri de bölgeye yerleşmenin hesaplarını daha yüksek sele yapmaya başladılar.

Suriye’deki durumun Almanya ve Avrupa’nın güvenlik çıkarlarını doğrudan ilgilendirdiğini söyleyen Almanya Savunma Bakanı Annegret Kramp-Karrenbauer, Almanya ve Avrupa’nın şu ana kadar yaşananlara “seyirci kaldığını” ve daha aktif bir rol oynamaları gerektiğini, bu çerçevede “NATO içerisinde Almanya kaynaklı bir Avrupa atılımının mantıklı” olacağını söyledi.

Kramp-Karrenbauer’ın Suriye’nin kuzeyi için yaptığı “uluslararası güvenli bölge” önerisine destek veren Başbakan Merkel, öneriyi “Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ve İngiltere Başbakanı Boris Johnson ile gerçekleştirilecek bir görüşmede” ele alacağını da belirtti. Dörtlü buluşmanın temel ortaklarından biri olan Macron da emperyalist bir küstahlıkla, “Ortadoğu’da otonom bir askeri kapasite oluşturmamız. Avrupa, Ortadoğu’da ‘küçük hissedar’ olmaya devam edemez.” diyerek, Ortadoğu’daki “paylarını” isteyebileceklerinin altını çiziyor.

Suriye üzerinden yapılan pazarlıkların tek bir amacı vardır: Macron’un deyimiyle, Ortadoğu’da “küçük hissedar” olmamak. Her bir emperyalist güç “büyük hissedar” olmak isteyince de emperyalist çatışmalar ve savaşlar kaçınılmaz olacaktır.

Boş hayal yayıcıları ne derlerse desinler bu pazarlıklardan bölgeye, başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarına, özel olarak da Suriye topraklarına barış çıkmaz...

Emperyalistlerin savaşında “gerçek yanılısaması”

İ. Manuşyan

Tarihin tekrar ettiği anlar vardır. Savaş ve işgallerle yoğrulan bugünkü süreç, bunun en iyi görülebildiği örnekler sahne oluyor. Çünkü her resmi devlet açıklamasına detaylıca baktığınızda, bu açıklamanın altında yatan geçmiş kopyasını görebilirsiniz. Emperyalist-kapitalist sistem için toplumlara sunabilecekleri hareket alanları daraldıkça eski kozlarını yeniden kullanıyorlar. Ve karşımızda tarihten okuduklarımızı anımsatan pratikler sahneleniyor. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın 100. yılı nedeniyle Fransa emperyalizmin çağrısıyla geçen yıl gerçekleşen etkinliğin adı "Barış Konferansı", mesajıysa Avrupa ordusunu kurmak üzerineydi. İsimlendirmeleri değiştirip, işgali "kurtarma operasyonu", yönetim değiştirmeyi "demokrasi götürmek" olarak tarif etmeleri elbette birilerini ikna ediyor.

Ne yazık ki emperyalist dünya düzeninde aslında bir insanın ömrü içinde tanık oldukları da dahil sayısız yalan varken, toplumları kandırmak için yalan hala en yetkin yöntem olarak kullanılabilir. Ve biz gerçekleri açığa çıkarıp tüm meşruluğumuzla karşılarında durmadıkça, egemenlerin yalanları dünyayı zehirlemeye devam ediyor. ABD'nin Irak'ta kimyasal silah bulunduğu dair "kanitları" Irak işgalinin üzerinden geçen yıllara rağmen doğrulanamamışken, aynı yalanı Suriye için kullanması da bundandır. Öyle ki aynı yalan Suriye için bile birden fazla kez tekrarlandı. ABD ne zaman çıkıp burada kullandılar dese, karşısına delillerle çıkılması bu sefer yalanı işlevsizleştirdi. Ancak bu onların yalan söylemekten vazgeçmesi anlamına gelmediği gibi, yalanın ömrünü de tüketmiyor. Hatta Trump şimdi bunun yalan olduğunu itiraf ederek, kendi politik hamlesini gerekçelendirmeye çalışıyor.

Roja'ya'dan başlayarak Suriye'yi işgale kalkışan Türk sermaye devleti de ustasından öğrendiği yoldan giderek, "sınır güvenliği tehdidi"ni öne sürülebilmektedir. Bu durumda kendimizden başlayarak hafızaları tazelemeliyiz: Türk sermaye devleti hangi saldırıyı gerekçe gösteriyor? Bu yanıtla AKP şefi Erdoğan belki de en az yalancılardan biri olabilir. Zira tarihte de birçok güvenlik riski yalanı devreye sokulmuş ve buna dair somut olayların olduğu iddia edilmişti. Oysa Türk sermaye devleti saldırılara başlayana kadar,

kendisine yönelik herhangi bir saldırı iddiası dahi yoktu. Sadece "olası risk" tanımını, yalanlar için yeterli görülmüştü. Suriye'deki vekalet savaşı döneminde Hakan Fidan'ın birkaç adam gönderip füze atırma önerisi belki ses kaydına düştüğü için bugün bu yalan kullanılmadı. Bizim üstümüze düşen sorumluluk, yalanları unutturmamaktır.

"Ama sınırlarımızda terör örgütü olmamalı" diyen düzenin tüm kurumları ve medyasıyla kuşatılmış, gününün yarısı fabrikada geçen işçiye ışık olmalı. Çünkü o, karanlıkta yolunu kaybetmesi için etrafı çevriliyor ve hiç boş bırakılmıyor. Önemli bir detay olarak görülebilir ancak Afrin işgali sürerken sinemalarda filmi vardı! Yani yalan haberlerde de kalmıyor. İzlenen diziden filme, belediyenin etkinliğinden okullara yaşamın her alanına taşınıyor. Fabrikalarda "askerlerin yanındayız" diyen kampanyalar örgütlenmesi, işçilerde milliyetçiliği-şovenizmi güçlendirmek için kullanılırken, emperyalistlerle masalarda satışlar imzalanıyor.

YAKIN TARİHİN TANIKLIĞI

"Bizim hedefimiz barıştır. Bölgede askerî, siyasî veya toprağa ilişkin talepleri yoktur." diyordu, Amerikan Başkanı Johnson, Vietnam Savaşı'na girdikleri bir dönemde. Tam da tarihe "Tonkin Yalanı" olarak geçen, Tonkin körfezinde "destroyerlerine torpido saldırısının kesin kanıtlarla sabit" olduğu iddiasının ardından! Bu iddia, büyük işgal saldırısının meşurlaştırılması adına kullanıldı. 40 yıl sonra açığa çıkan belgeler, Vietnam ordusunun iddia edilen saldırısının sahteliğini netleştirdi. Ancak bu yalan o dönem ihtiyacı

karşılıştı ve 40 yıl sonra hesap soracak bir zemin bile kalmadı.

Burjuvazi savaş çıkarmak, işgalini hedeflediği bölgeye girmek için bazen sahte saldırıdan da öteye geçer. 1931 Mançurya işgali, Japon Teğmen Suemori Kawamoto'nun demiryoluna yerleştirdiği bombanın patlamasıyla başlamıştı. Yani Japonlar kendi kendilerine yönelik sabotaj eylemi gerçekleştirmişlerdi. Bu örnek küçüklüğü nedeniyle çok duyulmamıştır. Bu kendine saldırıların en meşhuru ise Naziler tarafından Polonya işgali için kullanılmıştı. Hitler gibi milyonlara ulaşan holigan taraftarlara sahip bir faşist bile savaş başlatma cüreti bulmakta zorlanmıştı. 31 Ağustos 1939'da, Polonya'ya paraşütle atlayan, Polonya askeri üniforması giymiş SS'ler bir Alman radyo istasyonunu hedef aldılar. Hitler de buna cevap olarak her nasılsa işgale hazır binlerce askeri, "Polonya saldırılarını" püskürtmek için sınırdan dışarı çıkardı. Kelimelerle oynanınca işgal olmadığını düşünen Nazilerin basın bürosu, medyaya savaş kelimesini kullanmamalarını söyledi. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na giden yolda faşizmin bu en güçlü temsilcisi bile korkuyordu. ABD'nin neden yalan söylediğini şimdi daha iyi okuyabiliriz. Zira burjuvazinin arkasında güvenebileceği hiçbir şey yoktur.

"GERÇEK YANILSAMASI" KIRILGANDIR!

Şimdi de tersten bir örnek verelim. 23 Ekim 1956'da Ahmet Ben Bella ve arkadaşlarının bindiği uçak, Fransız askeri uçakları tarafından zorla Fransa topraklarına indirildi. Bu o güne kadar Cezayir'de

teröristler/eşkiyalar olarak okunan ulusal kurtuluş hareketiyle ilgili bakışı değiştirmeye başladı. Cezayirli yurtseverler direnişçiler olarak görülmeye başlandılar. Bunu, haklı bir mücadelenin gücüyle direnenler er ya da geç zafere ulaşacak diye de okuyabiliriz. Zira yalanlar üzerine kurulu kalelerdeki emperyalistler ve işbirlikçileri ancak zaman kazanabilir. Fransa'nın Cezayir savaşını bitirmek için öne sürdüğü De Gaulle'ün "Bin Köy" formülünden geriye bir şey kalmadı artık. Ancak Cezayir halkı özgürlük mücadelesinin içinden geçerek, bugün eşitsizliğe karşı savaşını sürdürüyor.

Nazi Propaganda Bakanı Goebbels'in "Yeterince büyük bir yalan söylerseniz ve bu yalanı sürekli tekrar ederseniz, insanlar sonunda buna inanmaya başlayacaktır." sözü ünlüdür. Bu, psikoloji alanında incelenmiş ve "gerçek yanılısaması" adıyla literatüre geçmiştir. Ancak burada önemli bir detaya dikkat çekmek gerekir. Gerçek, yalanla değiştirilse bile bu ebedi değildir. Gerçek gibi yalan da değişkendir. Ve Cezayir örneğinde olduğu gibi, bu yalana dayalı yanılısamalar elbet kırılabilir. Burada belirleyici olan eşitsizliğe, baskıya, sömürüye karşı mücadelenin kendi iç dinamikleridir.

Yakın tarihin tüm yalanlara dayalı savaşları geride kalırken, bildiğimiz şey, ezilen halkların meşruluğu ve emperyalistlerin nihai amaçlarına ulaşamadığıdır. Bundan dolayı her yerde emperyalist/kapitalist bir ülkenin temsilcisi çıkıp açtıkları savaşın, başlattıkları işgalin "nedeni olan gerçekleri" açıkladığında, bu bize söylendiği anda artık herkesin hemfikir olmadığı yalanlara döndürüyor. Çünkü iyi sunulan bir yalan gerçekten daha makul geliyor.

Ülkesinden binlerce kilometre uzakta işçi ve emekçilerin savaşı/işgali gerekli görmeleri, onların da burjuvazi gibi canavarca istekleri olmasından değil, yalanlara inanmalarından kaynaklıdır. Ve bu yalanlara kanmaları onların değil, gerçeğin sesinin zayıflığındandır. ABD'nin işgallerine dair birçok yalanı (Vietnam belgeleri bunların en önemlilerindendir) zaman içerisinde bir dizi eylemci sayesinde kitlelere teşhir edilebildi. Ama bu, en son savaşın amacı hasıl olana, sınıflar ve sınırlar ortadan kaldırıcaya kadar sürekli tekrarlanması gereken bir pratiktir.

Lübnan'da yeni vergi tasarısına karşı halkın tepkisi dinmiyor

Lübnan'da hükümet 17 Ekim'de, iletişime ve WhatsApp vb. uygulamalarla internet üzerinden telefon görüşmelerine vergi getirme planını açıkladı. Bu açıklama işsizlik ve yoksulluktan bunalan kitleleri sokağa döktü. Kısa sürede yayılan gösteriler kitleselleşerek devasa boyutlara ulaştı ve 2015'ten bu yana yaşanan en büyük eylem dalgasına dönüştü. OHAL ilan edilmesine, iletişim vergisi kararının iptal edildiğinin açıklanmasına rağmen sokaklar durulmadı. Cin şişeden çıkmıştı bir kere.

Lübnan'da işçi ve emekçiler hafta sonunda da sokaklardaydılar. Hükümetin istifası talebiyle Lübnan halkı Beyrut merkezinde ve 6 farklı noktada eylemlerini sürdürdü. Eylemlere katılan kitlenin toplam sayısının 1 milyon 700 bine ulaştığı belirtiliyor. Gösteriler tüm etnik grup ve mezheplerden insanları da bir araya getirdi.

Lübnan Başbakanı Saad Hariri, gündeler süreren protestoların ardından 21 Ekim Pazartesi günü yaptığı açıklamada, parlamento isterse erken seçime gidebileceklerini söyledi. Vergi artışına yönelik eleştiriler sonucu bu değişiklikten vazgeçtiklerini belirten Hariri, bütçe açığını bankaların kârlarından alınacak yeni vergilerle kapatmayı planladıklarını, tasarruf önlemleri arasında bakanların ve vekillerin maaşlarının yarı yarıya azaltılması, İletişim Bakanlığı ve bazı kamu kurumlarının kapatılması, devletten çalışan paraların geri alınması gibi tedbirlerin olduğunu açıkladı.

Ekonomik durumun giderek kötüye gittiği Lübnan büyük borç yükü ve bütçe açığı ile yüz yüze. Borcun Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'ya (GSYH) oranının %152 olduğu

Lübnan'da kitlelerin sokakları terk etmemeleri, onları sokağa döken nedenin tek başına iletişim vergisi olmadığını, ama bunun bardağı taşıran son damla olduğunu gösteriyor. Göstericiler hükümetin yolsuzluk ve işsizlikle mücadele etmediğini, gelirlerin doğru şekilde harcanmadığını ifade ediyorlar.

ifade ediyor ve bu, Lübnan'ı ekonomik büyüklüğüne kıyasla en borçlu üçüncü ülke durumuna getiriyor. Bütçedeki gelirlerin yaklaşık yarısı da faiz ödemelerine gidiyor. 2017'de kamu maaşlarına yapılan zam ve yüksek faiz oranları da bütçe açığını artırıyor.

Lübnan'da iç savaşın ardından altyapının yeniden inşası bugünkü finansal yükün temelini oluşturuyor. Ulaşım ve enerji gibi sektörlerin acilen restorasyona ihtiyacı var, özellikle de on yıllardır elektrik talebine yetişemeyen elektrik altyapısının. Lübnan'da elektrik kesintisi yaşanmayan gün yok.

Zorlanan eğitim, sağlık ve elektrik gibi altyapılar Suriye'de savaştan kaçan

1,5 milyon sığınmacının da etkisiyle daha da yetersiz hâle geldi.

Lübnan geçen yıl Paris'te düzenlenen bir uluslararası konferansta yatırımcılardan 11 milyar dolar kredi alma imkanı bulmuştu. Bu krediyi alabilmek için gerekli kriterlere ulaşmak adına işçi ve emekçilere kemer sıkma politikalarını dayattı. Ama Lübnan işçi ve emekçileri bunun faturasını ödemeyi kabul etmedi.

Bu politikalar arasında emekli maaşlarını azaltmak gibi maddeler de bulunuyor. Buna karşı ilk büyük protesto 30 Nisan'da emekli askerlerin maaş kesintilerine karşı eylemi oldu. Aynı gün işçiler Lübnan İşçileri Genel Konfederasyonu'nun çağrısı ile kemer sıkma po-

litikalarına karşı üç günlük greve gittiler. Grev, Devlet Başkanı Michel Aoun'un kesintilerin ertelendiğine yönelik açıklamasıyla sonlandırıldı.

17 Ekim'de ise bu sefer internet üzerinden telefon görüşmelerine dair vergi gündeme getirildi. İşçi ve emekçiler buna en iyi cevabı, bir kez daha sokaklara çıkarak verdiler. Yasanın geri çekilmesine rağmen de sokakları terk etmediler.

Lübnan'da kitlelerin sokakları terk etmemeleri, onları sokağa döken nedenin tek başına iletişim vergisi olmadığını, ama bunun bardağı taşıran son damla olduğunu gösteriyor. Göstericiler hükümetin yolsuzluk ve işsizlikle mücadele etmediğini, gelirlerin doğru şekilde harcanmadığını ifade ediyorlar.

Lübnan'daki sendikaların çağrısıyla 21 Ekim'de de büyük bir genel grev gerçekleşti. Genel grev nedeniyle ülke adeta felç oldu. Göstericiler merkez yollara barikatlar kurdular, öğle saatlerinden itibaren kitlesel yürüyüşler düzenlendiler. Okullardaki ve üniversitelerdeki dersler iptal edildi.

Özetle, Lübnan'da işsizlik, yoksulluk, yolsuzluk ve sosyal yıkıma karşı işçi ve emekçilerin büyüyen tepkisi kolay dinmeyecek gibi görünüyor.

Lozan'da Lübnan'daki protestolara destek eylemi

22 Ekim akşamı Lübnanlı kitle Avrupa Meydanı'nda buluşarak, sloganlar, şarkılar eşliğinde coşkulu bir şekilde Lübnan'da gerçekleşmekte olan protestolara destek amacıyla eylem gerçekleştirildi.

Yaklaşık üç yüz kişilik kitle içerisinde çok sayıda Lübnan bayrağı taşındı.

Katılımcıların birine eylemin nedenleri soruldu. Sorularımıza cevap veren

protestocu, 1990'daki iç savaştan bu yana Lübnan halkının hükümetin değişmesini dilediğini ifade etti. Bu son zamanlarda ekonomik kriz, yolsuzluklar ve en son olarak WhatsApp uygulamasındaki telefon görüşmelerinin ödetilmek istenmesinin bardağı taşıran son damla olduğunu ve sonrasında eylemlerin başladığını açıkladı.

Artık ne Suudi Arabistan ne İran ne

de başka bir ülkenin baskı ve etkisi altında kalmak istediklerini beyan eden katılımcı, gelecekte hareketin istediği bağımsız ve otokrat siyasetçilerin seçilmesi, böylece ülkenin daha iyi bir gidişat alacağını düşündüğünü ifade etti.

Protesto esnasında sık sık atılan sloganlarla birlikte "Devrim" kelimesi haykırıldı.

KIZIL BAYRAK / LOZAN

Ekvador'da militan mücadelenin zaferi

Ekvador'da Moreno hükümetinin 2 Ekim'de akaryakıt sübvansiyonlarını kaldırılacağını açıklaması üzerine 3 Ekim'de başlayan protesto gösterileri hızla tüm ülkeye yayıldı. "Moreno defol!" sloganları ülkenin her köşesinde yükseldi. Gösterilere Üniter İşçi Cephesi (FUT), Yerli Milletler Konfederasyonu (CONAIE) ve Halk Cephesi önderlik etti.

Moreno hükümeti, 1 Mart'ta IMF ye başvurarak, finansal yardım talebinde bulunmuştu ve uygulamaya hazır olduğu ekonomik politik bir paket sunmuştu. IMF, hükümetin bu talebini kabul ederek, 11 Mart'tan itibaren 4 milyar 200 milyon dolar yardımı onaylamış ve bunun 652 milyonunu hemen ödemişti.

Yeni ekonomik paket, daha fazla esnek çalışma, bazı önemli devlet kurumlarının (örneğin elektrik) özelleştirilmesi, çalışma haklarında kısıtlamalar, kamu çalışanlarının işine son verilmesi, başta yakıt olmak üzere bazı tüketim maddelerine yönelik devlet desteğinin çekilmesi içeriyor.

1 Ekim tarihinde yeni ekonomik paketi televizyondan açıklamaya başlayan hükümetin 2 Ekim akşamı 40 yılı aşkın süredir yakıtı yapılan devlet desteğinin kaldırılacağını, ekstra benzin fiyatının varil başı 1,85 dolardan 2,39 dolara, dizel varil fiyatının ise 1,03 dolardan 2,29 dolara çıkarılacağını duyurması bardağı taşıran son damla oldu. Yakıt ücretlerindeki yüzde 23'lük bu artış yalnızca toplu taşıma ve ulaşım ücretlerinin değil, başta gıda olmak üzere bütün tüketim maddelerinin fiyatlarının artacağı anlamına geliyor. Bundan da en çok yıllardır IMF'nin kemer sıkma politikaları altında kıvranan işçi-emekçi yoksul halkın etkileneneceği açıktı.

3 Ekim'de şoförlerin başlattığı iş durdurma eylemi toplumun tüm yoksul kesimlerinde yankı buldu. Aynı gün, yerli hareketleri, öğrenciler, feminist hareketler, sendikalar, sol örgütler ülkenin 20 farklı eyaletinde 230'a yakın noktada eylemlere başladılar, 300'e yakın yol kapatıldı. Doğu ve güney illerinde yerli göstericiler, çok sayıda asker ve polis konvoyuna saldırarak, asker ve polisleri bir süreliğine rehin aldı. Devlete ait petrol tesislerinin üçünde işgal eylemi gerçekleşti. Üretim tüm ülke genelinde yüzde 12 oranında düştü. İşçi, öğrenci ve yerli halk kemer sıkma politikalarına karşı sokaklara barikatlar kurdu, ülke genelinde greve gitti.

Moreno hükümeti hızla yayılan protesto eylemlerine karşı aynı gün ülke genelinde 60 gün geçerli olan OHAL ilan etti. Sokağa çıkma yasağı ilan edildi, grev ve toplanma özgürlüğü rafa kaldırıldı. "Düzeni sağlamak" ve "şiddet olaylarını bastırmak" için 70 binin üzerinde polis

ve asker sokaklara çıkartıldı. Başkent Quito'da ve eylemlerin yoğunlaştığı diğer bazı bölgelerde polis ile göstericiler arasında çatışmalar yaşandı. Çatışmalarda en az 7 kişinin hayatını kaybettiği, yüzlercesinin yaralandığı bildiriliyor.

Ülkenin en güçlü örgütü olan CONAIE, 6 Ekim'de, OHAL'e ve polisin "vahşi"liğine karşı kendi OHAL'ini ilan ettiklerini açıkladı. Yerli topraklarına girecek asker ve polislerin gözaltına alınacaklarını, "yerli adaleti"ne tabi tutulacaklarını bildirdi. Ayrıca 9 Ekim'de başkentte büyük bir eylem yapmak üzere, Quito'ya doğru yürüme çağrısı yaptı. Çağrıda başkente varana kadar hükümetle diyalog yollarının tamamen kapandığı duyuruldu. Ülkenin önemli sendikalarından olan ve gösterilerde baştan itibaren yer alan FUT da CONAIE'nin bu çağrısına destek verdiğini açıkladı.

Moreno 7 Ekim'de yakıt zammını ön gören 883'üncü maddenin geri çekilmesi konusunda geri adım atmayacaklarını

duyurdu. Ardından başkent Quito'dan bir kıyı kenti olan Guayaquil'e taşındığı açıklandı. Başkent taşınması ülke tarihinde eşi bulunmayan bir uygulamadır. Bu sosyal ve politik huzursuzluğun; işçilerin, emekçilerin, yerli halkın öfkesinin iktidara verdiği korkunun derecesini de gösteriyor. Moreno o kadar ileri gitti ki, eylemleri eski Ekvador Devlet Başkanı Correa ve Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'nun örgütlediğini bile savundu.

Çoğunluğunu yerlilerin ve çiftçilerin oluşturduğu eylemciler 8 Ekim'de Quito'ya giriş yapmaya başladı. 9 Ekim'de düzenlenen eyleme 40 bin kişi katıldı, Milli Meclis binası işgal edildi ve süresiz genel grev ilan edildi.

Hükümetin diyalog çağrılarını sendikaların ve yerli hareketin tavrı, polis saldırıları durdurulana ve 883'üncü madde geri çekilene kadar diyalog olmayacağı ve greve devam edileceği şeklindeydi. Kitlelerin bu kararlı tutumu üzerine 14 Ekim günü masaya oturuldu. Ardından 883'üncü maddenin geri çekildiği duyuruldu. Moreno ayrıca bir gün sonra yaptığı açıklamada da yeni bir vergi reformunu Ulusal Meclis'e devredeceğini, işgücü piyasası reformunda düzenlemelere giderek yeniden milletvekillerine sunacağını açıkladı.

İktidarın tüm baskılarına temek hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasına rağmen, 11 gün boyunca süren kararlı direniş/mücadele sayesinde zafer Ekvador'un direnen yoksul yerli halkının, işçi ve emekçilerinin oldu.

Kerem Pehlivan için Paris'te anma

9 Ekim'de Rojava'da çeteler tarafından katledilen MLKP militanı Pehlivan için 20 Ekim'de Türkiyeli Göçmen İşçiler Kültür Derneği'nde (ACTIT) anma gerçekleştirildi.

Kerem Pehlivan başta olmak üzere tüm devrim şehitlerinin anısına saygı duruşu ile anma başladı. Sinevizyon gösteriminde Serêkaniyê Alişer Tabu-

ru'ndan Cudi Fırat'ın mesajı eşliğinde direniş görüntüleri yer aldı. Sinevizyon, Kerem Pehlivan'ın Efrîn direnişindeki konuşmasıyla tamamlandı.

Pehlivan'ın mücadeleye bakışının anlatıldığı sinevizyonun ardından MLKP adına konuşma gerçekleştirildi. MLKP temsilcisi, onun nasıl yiğit bir savaşçı olduğundan, bir cepheden diğerine

göreve atılma noktasında hiç geri durmadığından, ölene kadar aynı inanç ve bilinçle savaştığından söz etti. Bugün Rojava'yı savunmak için herkesi mücadeleye çağırdı.

BİR-KAR adına yapılan konuşmanın ardından anma programı katılımcıların katkılarıyla devam etti. Anma programı konuşmalarının ardından son buldu.

Şili'de ulaşım zammının tetiklediği sosyal patlama

Şili'de yaklaşık bir hafta önce metro bileti fiyatının 800 pesodan (1,13 dolar) 830 pesoya (1,17 dolar) yükseltilmesi ile başlayan protestolarla sokaklar adeta yangın alanına döndü. Protestolar 70 kente yayıldı.

Başkent Santiago'da lise ve üniversite öğrencilerinin metroda turnikeden atlayarak başlattıkları sivil itaatsizlik protestoları, güvenlik güçlerinin, turnikeden atlayan ve ücret ödemediği geçen gençlere azgınca saldırması üzerine hızla tüm kente yayıldı. Gösterilerde 136 metro istasyonunun tamamına yakınında kapılar ve turnikeler kırılırken, bazı binalar ve arabalar ateşe verildi. Başkentte birçok bölgede protestocular polisle çatıştı. Askerler ve polis göstericilere karşı biber gazı ve tazyikli su kullandı.

Santiago Metro İşletmesi, 18 Ekim Cuma akşamı, yaklaşık 120 kilometrelik metro ağında ulaşımı durdurdu. Cumartesi günü otobüslerin ateşe verilmesinin ardından otobüs işletmeleri de seferleri durdurma kararı aldılar ve başkentte ulaşım durma noktasına geldi. Protestolar nedeniyle başkent Santiago Uluslararası Havalimanı kapatıldı. Valparaiso kentinde ise göstericiler *El Mercurio* gazetesinin binasını ateşe verdiler. Protestolar sırasında yaklaşık 2 bin kişi gözaltına alındı.

Yayılan protestolar karşısında iktidar 18 Ekim akşamı başkent Santiago'nun da bulunduğu 5 bölgede olağanüstü hal ilan ettiğini duyurdu. Ertesi gün Şili Devlet Başkanı Sebastian Pinera zammı askıya aldığı açıkladı. Bu vaatler de protestoları durdurmaya yetmedi.

Cumhurbaşkanı Sebastián Piñera, 20 Ekim Pazar akşamı, Santiago de Şili'de "güvenliğin yeniden sağlanması"ndan sorumlu General Javier Iturriga ile acil bir toplantı yaptıktan sonra, gösteriler ile ilgili "Güçlü ve uzlaşmaz bir düşmanla sa-

vaşıyoruz" ifadesini kullanarak, ülkesinin 16 bölgesinden dokuzunda OHAL'i genişlettiklerini açıkladı.

15 gün süre için ilan edilen OHAL, gerekli görülmesi halinde 15 gün daha uzatılabilecek ve bu bölgeler ordunun sorumluluğu altında olacak. Faşist Pinochet diktatörlüğünden sonra, 1990'dan bu yana ilk kez başkent Santiago ve diğer büyük kentlerde 10 bin 500 asker sokaklarda devriye gezerken, sokaklara tanklar da yerleştirildi. 1987 yılında faşist Augusto Pinochet diktatörlüğü döneminde sokağa çıkma yasağından sonra ilk kez gece sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

OHAL kapsamında toplumsal olayları bastırma amacıyla 1958'de çıkarılan Devlet Güvenlik Kanunu da yeniden devreye sokuldu. "Kamu güvenliğini bozanlar", yani toplu ulaşımın işleyişine engel olanlar bu kanun uyarınca yargılanacaklar. Böylece ceza alanların hukuki işlemleri hızlandırılacak, suçlu bulunanlar normalden fazla ceza alabilecek, yirmi yıla kadar hapis cezasına çarptırılacaklar.

Güney Amerika'nın kişi başına düşen

en yüksek milli gelire sahip bu ülkesinde düşük emekli aylıkları, sağlık masraflarının artması ve özel eğitim sisteminin yıllarda sosyal eşitsizliği artırdı. Ulaşım zammı bardağı taşıran son damla oldu. Hükümetin baskı ve tehditleri kitlelerin öfkelerini daha da körükledi.

Uzun yıllardır demokratik mücadelesini sürdüren öğrenci hareketinin başını çektiği eylemlere Şilili işçi ve emekçiler de destek verdiler ve iktidarın politikalarına karşı ülke çapında ayaklandılar. Kitleler OHAL'e rağmen, tehdit ve vaatlere aldırılmayarak sokaklara çıkıp, protestolu gösteriler düzenlediler. 19 Ekim Cumartesi gecesi Metropolitana bölgesinde saat 22:00-07:00 arası sokağa çıkma yasağı konmasına rağmen protesto gösterileri sabah saatlerine değin sürdü. Ertesi gün gösteriler akşam saatlerinde başladı. Bu gösterilerde 700'e yakın kişi gözaltına alındı. Şili işçi ve emekçileri ile kadınlar evlerinin pencerelerinde, sokaklarda tencere ve tavalara vurarak, 1980'lerde faşist diktatör Augusto Pinochet'ye karşı yapılan kitlesel protestolardaki gibi,

bugün de tüm kentte yankılanan "Korkmadık!" ve "Piñera out! (Piñera defo!!)" şiarlarını haykırdılar.

Protestolardaki konumlarını ifade etmek ve 21 Ekim Pazartesi günü ulusal bir grev başlatmak için sendikalar ve çeşitli sosyal örgütler pazar günü başkent Santiago'daki işkence merkezi Londres'te bir araya geldiler. Yayınladıkları açıklamada tüm işçi ve emekçileri pazartesi günü iş bırakarak sokağa çıkmaya çağırdılar.

ŞİLİ İLE İLGİLİ BAZI RAKAMLAR:

1. Merkez bankası rakamlarına göre, hanehalkları net gelirlerinin yüzde 73'ü oranında borçludur ve bir tasarruf hesabına yatırım yapma imkanları yoktur.

2. 500.000'den fazla konut ihtiyacı var ve konut fiyatları son sekiz yılda yüzde 67,8 oranında arttı.

3. 2018 yılında emekli olan 30-35 yıl primi olan kişilerin yüzde 50'sinde emekli maaşı yaklaşık 290.000 peso. Bu, 300.000 peso (yaklaşık 375 Euro) olan asgari ücretin hala altında.

4. 2018'in ilk yarısında 9.000'den fazla kişi öldü ve bu insanlar tıbbi tedavi bekleme listesinde idi.

5. Şili'deki eşitsizlik çığ gibi büyüyor. Nüfusun yüzde 10'u Şili'nin net gelirinin yüzde 66,5'ini, en fakir ailelerin yüzde 50'si gelirin sadece yüzde 2,1'ini paylaşıyor.

Yunanistan Sahil Güvenliği teknesinin çarptığı göçmen teknesi battı

23 Ekim'de, Ege Denizi'ndeki İstanbül Adası (Kos) yakınlarında göçmenleri taşıyan tekne, Yunan Sahil Güvenlik Komutanlığı'na ait teknenin çarpması sonucu battı.

34 kişiyi taşıyan fiber teknenin bat-

masının ardından 31 kişi kurtarılan kayıp biri çocuk üç kişi için arama kurtarma çalışması başlatıldı.

Çalışmaların sonucunda 3 yaşındaki çocuğun cansız bedeni bulundu, 28 yaşındaki bir göçmen, adanın doğusunda

kurtarıldı.

26 yaşındaki diğer göçmen için arama kurtarma çalışmasının devam ettiği kaydedildi.

Yaralanan 6 göçmen ise Kos'taki hastaneye kaldırıldı.

İspanya yargısının Katalan liderlere hapis cezası

İspanya Yüksek Mahkemesi, 2017'de yapılan bağımsızlık referandumunu düzenleyen Katalan liderlere halkı isyana teşvik etme suçlamasıyla 13 yıla kadar değişen hapis cezaları verdi.

Ekim 2017'de Katalan yönetimi, Katalonya'nın bağımsızlığı için bir referandum gerçekleştirmişti. Referandumdan önce İspanya Yüksek Mahkemesi, referandumu anayasaya aykırı ve illegal ilan etmişti. Buna rağmen gerçekleştirilen referandumda Katalanların ezici bir çoğunluğu bağımsızlıktan yana oy kullanmışlardı.

Akabinde Pedro Sanchez liderliğindeki İspanya merkezi hükümeti, Katalan hükümet üyesi olan 12 politikacı hakkında tutuklama kararı çıkartmıştı. Haklarında tutuklama kararı çıkarılan 12 kişiden 3'ü yurtdışına çıkmış, 9'u ise tutuklanmıştı.

İspanya Yüksek Mahkemesi, 9'u tutuklu bulunan 12 Katalan politikacı hakkındaki mahkeme sürecini, Şubat 2019'da resmen başlatmıştı. Katalan liderlerin Madrid'deki yargılanması, 16 Mart Cumartesi günü İspanya'nın başkentinde on binlerce göstericinin katıldığı yürüyüş ile protesto edilmişti.

Yargı süreci televizyonda "canlı" yayınlanmış, Katalan liderlerin ve avukatlarının savunmalarına çok az yer verilmiş, verildiği kadarıyla da özünden koparıp aleyhte görüntüye dönüştürülmeye çalışılmıştı. Buna karşın iddia makamının iddiaları kesintisiz verilmiş, aleyhte tanıklık eden polisler saatlere varan açıklamalar yapılmıştı.

Bu trajikomik "yargılama", İspanya basınında olduğu gibi, diğer Avrupa ülkelerinin basınında da "sözde yargılama" olarak kendine yer bulmuştu. Şubat 2019'da başlayan "yargılama" Haziran 2019'da sona ermişti. O günden bu yana bütün taraflar "yüksek yargı"nın vereceği kararı bekliyordu.

Ve nihayet 14 Ekim 2019'da beklenen karar açıklandı.

KATALAN LİDERLERE 9 İLA 13 YILA KADAR VARAN HAPİS CEZALARI

2019'un Haziran ayında sonuçlanan dört aylık yargılamanın kararını 3 ay sonra açıklayan İspanya Yüksek Mahkemesi, 2017'de yapılan bağımsızlık referandumunu düzenleyen Katalan liderleri halkı isyana teşvik etme suçlamasıyla, 9 ila 13

yıla varan hapis cezaları ile cezalandırıldı. Cezalandırılanlar arasında eski Katalan hükümetinin Kültür Bakanı Jordi Cuixart, Hükümet Sözcüsü Jordi Turull, İçişleri Bakanı Joaquim Forn, Dışişleri Bakanı Raül Romeva, Çalışma Bakanı Dolors Bassa, Adalet Bakanı Carles Mundo, Kamu İdaresi Bakanı Meritxell Borrás, Ticaret Bakanı Santi Vila, Egemenlik Bakanı Josep Rull ve Katalonya meclisinin eski başkanı Carme Forcadell de var.

Katalonya eski başkanı Carles Puigdemont ise aranan 4 diğer politikacıyla birlikte 2017'nin sonlarında İspanya'dan ayrılmaları nedeni ile yargılanamadılar. Ancak Puigdemont hakkında yeni bir tutuklama kararı çıkarıldı. Şu anda Belçika'da yaşayan Puigdemont'un Belçika tarafından tutuklanıp İspanya'ya verilip verilmeyeceği ise belirsizliğini korumaya devam ediyor.

MAHKEME KARARININ AÇIKLANDIĞI GÜN BAŞLAYAN GÖSTERİLER

Kararın açıklandığı gün olan 14 Ekim Pazartesi'den başlayan gösteriler hızını kesmiş olsa da devam ediyor. Hava alanını bloke edilmesinden sokakların hınca hınç dolmasına kadar, her taraf eylem alanına dönüştü adeta. Cuma gününden başlayarak bütün Katalonya'da genel grev çağrısı yapıldı. Yalnızca Barcelona'da genel greve katılım yarım milyon üzerindeydi. Katalonya çapında bu sayı bir milyonun üzerindeydi.

Bir taraftan bu gelişmeler yaşanırken, diğer taraftan dört yıl içinde dördüncüsü yapılacak olan erken genel seçimler, Katalonya dahil İspanya'nın gündemini belirliyor. Burjuva partileri dört yıl içerisinde dördüncü defa seçime giderek,

artık eskisi gibi yönetemez durumda olmalarını beyan etmiş oluyorlar.

28 Nisan 2019 Pazar günü İspanya'da yapılan erken genel seçimlerde Başbakan Pedro Sanchez'in liderliğindeki İspanya Sosyalist İşçi Partisi (PSOE) birinci parti olmuştu. Oyların yüzde 29'unu alan PSOE, mutlak çoğunluğu sağlayamamasına rağmen, son on bir yılın en iyi sonucunu alarak, parlamentodaki 350 sandalyeden 123'ünü kazanmıştı. Bu, koalisyon hükümeti veya yeniden azınlık hükümeti anlamına geliyordu. Zira salt çoğunluğu sağlaması için 176 sandalye kazanması gerekiyordu. Ne var ki, 28 Nisan seçimlerinden bu yana ne bir azınlık ne de bir koalisyon hükümeti kurulabilirdi. Bu nedenle 10 Kasım Pazar günü İspanya yeniden erken genel seçime gidiyor.

ERKEN GENEL SEÇİME GİDEN YOLDA BİR DİZİ YASAK

İspanya Seçim Kurulu, cezalandırılan Katalan siyasetçiler ile yurtdışına bulunan politikacılara destek amaçlı Katalonya'da kamu binalarına asılan pankart ve sarı kurdelelerin kaldırılması kararından sonra, basında kullanılan birtakım ifadeleri de yasakladı. Seçim Kurulu'ndan yapılan açıklamaya göre, Katalonya resmi televizyonu TV3 ile radyosunun kullandığı "siyasi tutuklular" ve "sürgündeki başkan" ifadelerinin seçim kampanyası süresince kullanılamayacağına hükmedildi. Sağcı Vatandaş (C's) partisinin şikayetini kabul ederek basın kuruluşlarına söz konusu yasağı getiren Seçim Kurulu, "siyasi ve sosyal çoğulculuk ilkesinin yanı sıra, kamuoyunu seçim dönemlerinde ulaşması gereken bilgilerin eşitliği ve tarafsızlığından dolayı" bu kararı aldığı

duyurdu.

Görünen o ki hem İspanya'da ve hem de Katalan özerk bölgesinde bu çelişki ve çatışmalar çetrefilleşerek devam edecek. Katalanlar mücadelelerinden vazgeçmeyecekleri gibi, İspanyol burjuvazisi de konumu gereği geri adım atmayacak/atamayacak.

"Emperyalizm çağı ulusal sorunu şu veya bu ülkeye ilişkin bir iç özel sorun olmaktan çıkarmış, onu dünya ölçüsünde genelleştirmiş, böylece çözümünü de ezilen halkların dünya ölçüsünde emperyalizmin baskı, sömür ve köleliğinden kurtuluşu genel sorununa bağlamıştır. Burada hem sorunun kaynağı, hem yeni biçimi ve kapsamı, ve hem de çözümüne ilişkin temel önemde belirlemeler iç içedir. Çağımızda ulusal sorunun kazandığı bu yeni nitelik ve muhteva anlaşılmasızın, sorunun doğru bir biçimde ortaya konulabilmesi ve dolayısıyla başarılı bir çözüme bağlanması olanaklı olamaz." (Parti programımızda ulusal sorun I, www.tkip.org)

İspanya ile Katalonya arasındaki sorun, geçmişe dayanan ulusal bir sorundur. İspanya'nın eskiye dayanan sömürgeci geleneğindeki despotlukla Katalanların ayrılmasına "rıza" göstermeyeceği, Ekim 2017'de yapılan referandum ve 14 Ekim'de sözde yargılama ile Katalan liderlere verilen cezalar ile bir kez daha açığa çıkmış bulunuyor. Emperyalist kapitalizm çağında burjuvazi, ulusal sorunu -çözmek bir yana- döne döne yeniden yaratır. Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve Katalonya'da olduğu gibi dünyanın birçok yerinde de yaratmaya devam ediyor.

A. VEDAT CEYLAN

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için,

Eğitim Hakkı Çalıştayı'nda buluşuyoruz!

'70'li yıllardan bugüne dünya ölçüsünde derinleşen bunalımın işçilere, emekçilere ve gençliğe faturası neoliberal saldırganlık oldu. Başta eğitim ve sağlık olmak üzere topluma sunulan kamusal hizmetler, para ile satılmaya başlandı. Eğitim herkes için temel bir hak ve "kamusal" alan olmaktan çıkarıldı. Bir çok ülkede "paran kadar eğitim" anlayışı hakim kılındı. Eğitim alanı yaklaşık 40 yıldır uygulanan politikalarla, sermayenin farklı kesimlerinin yatırım yaptığı, işbirliği ve protokoller gerçekleştirdiği kapitalist bir "sektör" haline getirildi. Gelenen yerde piyasanın ihtiyaç duyduğu şekilde tekrar dizayn edilen "eğitim sektörünün" önemli alanlarından birini de yükseköğrenim oluşturuyor.

Üniversiteler ilk kurulduğu günlerden bu yana toplumsal yaşamda ve toplumların gelişim süreçlerinde temel bir işleve sahip olmuştur. Elbette her dönem egemen olan sınıfların ihtiyaçları üniversitelerin yapısı ve gelişimi üzerinde belirleyici olmuştur. Zira, eğitim, bilim ve onun özel bir alanı olan üniversiteler verili toplumsal düzenlerin sürekli bir biçimde kendisini yeniden ürettiği alanlar olarak değerlendirildi. Bu işlevinden ötürü de siyasal iktidarlar için vazgeçilmez bir role sahiptir.

Örneğin Fransız Devrimi'nde, o günün koşullarında ilerici bir talep olarak "genel eğitim hakkı" burjuvazinin temel taleplerinden biri idi. Fakat son tahlilde, burjuvazi egemen bir sınıf olarak örgütlendiği yerde eğitimi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda yeniden dizayn etmeyi esas aldı. Elbette kapitalist sistemin ihtiyaçlarına yanıt verme amacıyla... Günümüz koşullarında da üniversiteler, kapitalist gelişimin bugünkü evresinin ihtiyaçlarına göre şekillendiriliyor, bu yönlü politikaların önemli bir alanı olarak öne çıkıyor.

Süreç Türkiye'de de farklı işlemliyor. Eğitim alanı gelenen yerde sermayenin insafı ve ihtiyaçlarına bırakılmış bir "sektör" durumunda. Toplumun ihtiyaçlarından çok, sermayenin yönelimlerine göre dizayn edilmiş olan eğitim alanına gerici-piyasacı bir anlayış yön veriyor. Aynı gerçeklik tamamiyle akademi için de geçerli.

1. Gün başlıkları (9.00-17.00)

- 1) Eğitimde Neoliberal dönüşüm
- 2) Günümüz dünyasında uluslararası gençlik mücadelesinin tablosu.

Ek Tartışmalar:

- Endüstri 4.0 nedir? Ne anlama gelmektedir?
- Teknokentler, Siber Akademi gibi uygulamalarla ne amaçlanıyor?

2. Gün başlıkları (9.00-17.00)

- 1) 12 Eylül'den bugüne gençlik mücadelesi
- 2) Bugünkü tablo ve DGB misyonu
- 3) Günümüzde üniversite gençliğinin profili
- 4) ÖTK, Kol-kulüp ve toplulukların güncel tabloları ve işlevleri
- 5) Yakın dönem gençlik mücadelesinin deneyimleri
- 5) Nasıl bir eğitim, nasıl bir üniversite?

Ek tartışmalar:

- Mesleki eğitim alanında yaşanan son gelişmeler

EĞİTİM HAKKI ÇALIŞTAYI

6-7 ARALIK 09.00-17.00

ŞİŞLİ NAZIM HİKMET KÜLTÜR MERKEZİ

AKP iktidarı, özellikle son yıllarda ilerici birikimi akademiden tasfiye etmeyi hedefleyen, eğitimin niteliğini ise bilimsellikten uzaklaştıracak gerici politikaları hayata geçirmeyi amaçlayan bir çok saldırının altına imza attı. Bu doğrultuda KHK'lar yoluyla onlarca ilerici akademisyen üniversitelerden uzaklaştırıldı. Rektörleri tek adamın belirlediği tabloda akademik kadro AKP eliyle baştan aşağı yeniden düzenlendi. Ülke genelinde bulunan 77 hukuk fakültesinin 19'unda dekanların hukukçu olmadığı ortaya çıktı. Bu fakültelerin 4'ünde ilahiyatçılar dekanlık yapıyor. Üniversitelerin tablosu böyle iken öğrencilerin yaşadığı sorunlar ise gün be gün artmaktadır.

8 milyon üniversite öğrencisinin bulunduğu bu alanda öğrenciler piyasacı eğitimin bir çok sorunu ile de yüz yüze. Barınmadan ulaşım, yemek ücretlerinden bölüm materyallerinin pahalılığına kadar öğrenciler okumak için büyük bir masraf yapmak durumunda. Devlet yurtlarına % 20 zam geldi. Geçtiğimiz yıl başvuru yapmasına rağmen 40 bin öğrenci devlet yurtlarına yerleşemedi. Bu öğrenciler ya özel yurtlara yerleşmek ya da evlere çıkmak zorunda kaldı. Yemekhane, kantin, ulaşım zamları ise öğrencilerin belini bükmeye devam ediyor. Sosyal kültürel ihtiyaçlardan hiç söz açmıyoruz. Eğitim masraflarını karşılayamadığı için son 5 yılda 1.1 milyon üniversite öğrencisi okulunu bırakmak zorunda kaldı. Binlerce öğrenci tam da bu nedenle hem okuyor hem çalışıyor.

Sonuç olarak, mezun olabilen her üç üniversite öğrencisinden birisi işsiz!

Özetle: Gerek paralı eğitim uygulamalarıyla, gerek verilen eğitimin bilimsellikten uzak niteliksiz oluşuyla, gerek tek dil dayatmalarıyla, gerekse uzaklaştırma ve ihraç saldırılarıyla eğitim hakkımız elimizden alınıyor, GASP EDİLİYOR! Öyle ya; Erdoğan'ın deyimiyle herkes de üniversitede okumak zorunda değil! Bu pervasızlık gösteriyor ki; Eğitim hakkımızla birlikte geleceğimiz ve özgürlüğümüz de elimizden alınmak isteniyor!

Arkadaşlar! Eğitim hakkının açık bir zorbalıkla gasp edildiği şu günlerde: Eğitim alanında ve üniversitelerde dünden bugüne yaşanan gelişmeleri ve bugünkü tabloyu tartışmak, sonuçlar çıkarmak ve "Nasıl bir eğitim, nasıl bir üniversite?" sorusuna yanıt üretmek için bir araya gelmek ve bir mücadele programı oluşturmak yakıcı bir ihtiyaç olarak önümüzde duruyor. DGB olarak bu ihtiyaca yanıt verecek bir çalışma yapmayı gündemimize alarak 6-7 Aralıkta Eğitim Hakkı Çalıştayı'nı toplayacağız. Öğrencisiyle akademisyeniyle tüm üniversite bileşenini çalıştaya katılmaya, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için gerici-piyasacı eğitime ve baskı politikalarına karşı eğitim hakkına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için Eğitim Hakkı Çalıştayı'nın programı ve gündemleri:

Katılımcı hocalarımız ve kürsü konuş-

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için

EĞİTİM HAKKI ÇALIŞTAYI

6-7 ARALIK 09.00-17.00

ŞİŞLİ NAZIM HİKMET KÜLTÜR Merkezi

0537 969 26 63
@devrimcigenclikbirligi
@devrimcidgb
devrimcigenclikbirligi2015

DGB
Devrimci Gençlik Birliği

KATILIMCILAR

Prof. Dr. Fuat Ercan
Akademisyeni
Sibel Özbudun
Prof. Dr. Taner Timur

malari:

Taner Timur: Nasıl bir eğitim ve nasıl bir üniversite?

Sibel Özbudun: Yüksek öğrenimde AKP'li yıllar!

Fuat Ercan: YÖK ve GATS politikaları!

1. Gün sunum başlıkları (9.00-17.00)

1) Eğitim alanında yaşanan neoliberal dönüşüm süreçleri.

2) Günümüz dünyasında uluslararası gençlik mücadelesinin tablosu.

Ek tartışma başlıkları:

* Endüstri 4.0 nedir? Ne anlama gelmektedir?

* Teknokent ve Siber Akademi gibi uygulamalarla ne amaçlanıyor?

2. Gün sunum başlıkları (9.00-17.00)

1) 12 Eylül'den bugüne gençlik mücadelesi.

2) Bugünkü tablo ve DGB'nin misyonu.

3) Günümüzde üniversite gençliğinin profili.

4) ÖTK, Kol-kulüp ve toplulukların güncel tabloları ve işlevleri.

5) Yakın dönem gençlik mücadelesinin deneyimleri

6) Nasıl bir eğitim, nasıl bir üniversite?

Ek tartışma başlığı:

* Mesleki eğitim alanında yaşanan son gelişmeler.

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

21 Ekim 2019

Somalı madenciler: Mücadelemiz taleplerimiz karşılanana kadar sürecek

Somalı maden işçilerinin, tazminat ve emeklilik haklarının karşılanması için gerçekleştirdikleri Ankara yürüyüşünün Manisa Kırkağaç'ta engellenmesiyle başladıkları oturma eylemi 23 Ekim'de 19. günündeydi.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakan Yardımcısı Şeref Kalaycı ile önceki gün yapılan görüşme sonrası Kalaycı, rödovans sözleşmesiyle çalışan işçiler haricindeki işçilerin taleplerinin karşılanacağı yönünde "söz" vermişti. Hak talep eden 3500 işçi ve Bağımsız Maden-İş Sendikası, ertesi gün yaptıkları yazılı açıklamayla talepleri karşılanana dek mücadelelerinin süreceğini ifade ettiler.

Görüşmeye dair yapılan açıklamanın tamamı şöyle:

"Bugün Hak Mücadelemizin 19. günü. Aynı heyecan, aynı kararlılık, aynı inat ve ısrarla hakkımızı alana kadar mücadeleye devam edeceğiz.

Dün, 22 Ekim Salı günü, 3500 maden işçisinin beş yıldır ödenmeyen tazminat ve emeklilik haklarına çözüm bulmak için Ankara'da Enerji Bakan Yardımcısı, Hukuk İşleri Genel Müdürü ve TKİ Genel Müdürü ile bir kez daha görüşme gerçekleştirdik. Yaklaşık 4.5 saat süren bu görüşmede şunları belirttik:

1-) İlk görüşmemizde çözüm için muhtabakata vardığımız katliamın yaşandığı Eynez Ocağı'ndaki işçilerin zaten hukuksuz biçimde bugüne kadar ödenmemiş tazminatlarının 31 Ocak'a kadar dilekçe verildiği takdirde 2020'nin ilk altı ayında taksitli olarak ödeneceği bilgisi, daha heyetimizle toplantı başlamadan Enerji

Bakan Yardımcısı tarafından orada bulunan basın mensuplarına duyuruldu. Biz, bu biçimdeki bir duyurunun toplantı henüz başlayıp sonuçlanmadan yapılmış olmasını doğru bulmadığımızı ve bunun 'tazminatlar ödendi' gibi gerçekdışı bir algının kamuoyunda inşa edilmesine hizmet edeceğini ifade ettik. Ayrıca SGK ve TKİ'de halihazırda kaydı bulunan mağdurların yeniden dilekçe bürokrasisine boğulmasının ve taksitlendirmenin doğru olmadığını ifade ederek Eynez işçisinin haklarının tamamının 2019 bitmeden resmi kurum kayıtları dikkate alınarak yatırmasını talep ettik. Bu talebimiz ise yeniden değerlendirilecek ve 5 Kasım'da nihai karar verilecektir.

2-) Soma Holding'e bağlı Ata Bacası ve Işıklar ile 2013'te kapatılan Uyar Madencilik'e bağlı işletmelerden çıkarılan ya da emekli edilen maden işçilerinin haklarının ödenmesi için müzakereye devam edilmesini gündeme getirdik. Heyetimiz, çözüm için hem hukuki yolları ayrıntılı bi-

çimde ve belgeleriyle ortaya koydu hem de TKİ Genel Müdürü'nün yönetim kurulu başkanlığını yaptığı ve TKİ'nin hisseyle ortak olduğu Yeni Anadolu AŞ'nin Yeni Çeltek Gürmin işçilerine önerdiği çözümün Işıklar ve Ata Bacası işçileri için de somut çözüm olacağını ifade etti. Ayrıca Soma Holding'in TMSF'nin el koyduğu hisseleri üzerinden yaptığı ödemelerin TKİ tarafından usulsüz, hukuksuz biçimde rödovanslı işletmeler olan Işıklar ve Ata Bacası işçileri yerine, hizmet alımıyla çalışan Eynez işçilerinin protokol gereği üç aylık taksitlerine yatırıldığının tespit edildiğini ve bu yanlışın düzeltildiği takdirde de Işıklar ve Ata Bacası işçilerinin sorununun çözüleceğini söyledik ve söylemeye devam edeceğiz. Ayrıca TKİ ve Soma Holding tarafından Işıklar ve Ata Bacası işçilerinden ayrıcalıklı bir işçi grubuna tazminat ve emeklilik haklarının kayırmacılık yöntemleriyle ödenmiş olduğu, doğrudan TKİ Genel Müdürü'nün ifadelerinden teyit edilmiş oldu. İşçiler

arasında yapılan bu ayrımı, kayırmacılığı doğru bulmadığımızı bu vesileyle bir kez daha ifade ediyoruz. Yapılan görüşmeler neticesinde bu hafta içerisinde TMSF tarafından bugüne kadar ödenen 6 milyon civarındaki tazminatların yaklaşık 4.5 milyonluk kısmından TKİ'nin sorumlu olmasına rağmen, ödenen bu tazminatların TKİ'den mahsup edilerek Işıklar ve Ata Bacası işçilerine ödenmesini talep ettik. Bu talep doğrultusunda TMSF yetkilileriyle görüşmeyi kararlaştırdık. Toplantının yeri ve saati bu hafta içerisinde Enerji Bakanlığınca tarafımıza iletilecektir.

3-) Uyar Madencilik'ten atılan işçilerin ücret alacakları, kıdem, ihbar tazminatları ve iş kazası mahkeme sonuçlarıyla hak edilen tazminatlarının 6 yılı aşkın bir süredir ödenmediğini, işverenin malvarlığını herkesin gözü önünde kaçırdığını, hak sahibi 1200 işçiye icra için eski bir kamyonetin bırakıldığını ve bu durumun anayasa ve yasalar açısından da uluslararası sözleşmeler açısından da kamu vicdanı açısından da ahlaki açıdan da kabul edilemez bulduğumuzu, TKİ ruhsatlı bu şirket tarafından işçilerinin tüm birikimlerine, çocuklarının geleceğine el konulmuş olmasına seyirci kalmayacağımızı ilettik. Uyar Madencilik'te TKİ'nin maaş ödemeleri yaptığına dair belgeleri ilettik, ivedilikle çözüm beklediğimizi söyledik.

Sonuç olarak...

Emeklilik ve tazminat hakları beş yıldır ödenmeyen 3500 tazminat mağduru maden işçisinin haklarının tamamının 2019 yılı bitmeden banka hesaplarına yatırılması devletin kurumlarının bir sorumluluğudur."

İzmir İşçi Kurultayı çağrıları devam ediyor

"Birliğimiz gücümüzdür! Birleşik sınıf hareketi için ileri!" şiarıyla Aralık ayında yapılacak kurultay için çağrılar, Ağustos ayından itibaren afiş ve bildiri-lerle, hazırlık toplantılarıyla devam ediyor.

Geçtiğimiz hafta başından itibaren farklı yerlerde bildiri dağıtımı ile işçi ve emekçilere kurultay çağrısı taşındı.

Aralık ayında yapılacak kurultayın tanıtımı ve güçlü örülmesi için İzmir İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi imzalı bildiri ile, 3 Kasım'da Çiğli'de yapılacak tanıtım

toplantısına çağrılar 15 Ekim Salı günü Balatçık'ta sabah 06.30-07.30'da işçi servis duraklarında demir-çelik işçilerine, petrokimya işçilerine, tekstil işçilerine ulaştırıldı. Bildiri dağıtımı sırasında sermayenin saldırılarına karşı örgütlenme çağrısı yükseltildi.

16 Ekim sabahı ise Begos 3. Bölge'de İzmir İşçi Kurultayı çağrı bildirimlerini dağıtımının, patronların talimatı ile güvenlik amiri tarafından engellenmeye çalışılmasına rağmen ajitasyonlar eşliğinde bildiriler işçilere ulaştırıldı.

19 Ekim Cumartesi günü de kurultayın sesi Evka-2 pazar yerinde emekçilere ulaştırıldı. Dağıtım sırasında hayat pahalılığına, işsizliğe, zamlara, krizin faturasına, kıdem tazminatının gaspına karşı birlikte mücadele etme çağrısı yapıldı.

20 Ekim Pazar günü Karşıyaka İzban çıkışında zamlara, düşük ücretlere, işten atmalara, kıdem tazminatı başta olmak üzere hak gasplarına karşı mücadele çağrısı yükseltilecek kurultaya çağrı yapıldı.

Yalan pınarı hareketi

Eve geldiğinde, Meral'i televizyonun karşısında kıpırdamadan, yüzü sapsarı bir şekilde oturur buldu. Meral onun eve girişini fark etmemişti. İlk seslenişini bile duymamıştı. Kadir, yüksek sesle konuşmadı, bağırdı:

"Meral!!! transa geçmiş gibisin, beni fark etmedin bile!"

"Kusura bakma fark etmedim" dedi Meral. Sonra devam etti:

"Evet Kadir, neredeyse transa geçmiştim. Kusmama transı. 'Yalanların mide bulandırması' sadece deyim değil, gerçekmiş. Biraz haberleri seyredirken gerçekten midemin bulandığını hissettim."

"Barış pınarı haberlerini mi izledin?" dedi Kadir, iki eliyle tırnak işaretini yaparak.

"Hayata Dönüş tamlamasından sonra duyduğum en yalancı isim bu oldu. 19 Aralık'tan beri hayat sözcüğü itici geliyor bana. Barış sözcüğü ise neredeyse mide mi bulandırıyor, bu şekilde kullanılınca. Yalanın en büyüğü bu isim." diye yanıtladı Meral.

Kadir ikinci bir soru sordu: "Sadece bu yalan mı seni bu kadar etkiledi?"

"Değil elbette..." diyerek devam etti Meral:

"CHP, Kılıçdaroğlu bile neredeyse 'savaşa hayır' diyor şimdi, daha dün savaş tezkeresine evet diyen kendileri değilmiş gibi. Bu yalandan insani duruş, diğerlerinin saldırgan duruşundan daha çok midemi bulandırıyor. Bu da değil. Emperyalistlerin ikiyüzlü olduğunu söyler, yazar, duyardık ama hiç bu kadar yakından görmemişim. Almanya silah satışını dur-

durduk demiş. Ama Almanya Türkiye'ye en fazla silahı bu yıl satmış ve parasını aldıkları silahları göndermeye devam edecekler. Savaşa olur diyen hiçbir emperyalist ülke yok. Ama saldırıyı engellemeye çalışan tek bir emperyalist ülke bile yok. İşin en can sıkıcı yanı, bu yalanları kabul edenlerin ya da doğru olduğuna inanmak isteyenlerin varlığı.

"Herkes Trump'ı eleştiriyor, iki çocuğun kavga etmesine izin verdim, sonra da ayırdım, sözlerinden kaynaklı. Bir şey söyleyeyim mi, Kadir! Bu iğrenç sözler diğerlerinininkinden daha dürüstçe gibi geliyor bana. Kim bilir belki de Trump'ın bu süreçte söylediği tek dürüstçe söz bu iğrenç sözler. İşin kötü yanı, doğruya yakın bir durum gibi."

"Ateşkesi diyorsun, değil mi?"

"Evet, ateşin ne kadar gerçekten kesildiğinden bağımsız ateşkesi diyorum.

İşin aslı Kadir, ateşkes beni bu süreçte en çok sarsan olay oldu. Savaş sürmeliydi demiyorum, ama beynimin bir türlü sindiremediği şeyler var. Kelime oyunu yapmıyorum. Tıpkı aç olduğun için yemek zorunda olduğun şeyleri midenin sindirememesi gibi, ateşkes kendini dayattı ama ateşkesi de beynim sindiremiyor işte. Ateşkesin şartına baktığımda Kürt hareketi Türkiye'nin isteğini kabul etmiş oldu. Türkiye toplamında, onlar sadece 2 bölgede deseler de geri çekilme olacak. Sadece iki bölge olsun, geri çekilme olduğunda Kürt katliamı bitecek mi? Efrin'de bitti mi? Bu ateşkesin garantörü kim? Garantör olduğunu söyleyen emperyalistlerin neredeyse günlük çıkarına göre politika belirlediği bilinmiyor mu?"

"Ne yani, ateşkes olmamalıydı mı diyorsun?" diye yokladı Kadir.

"Hayır ama geri çekilme politik bir

geri adımsa bile, bu kadar kolay atılmamalıydı. NATO'nun en güçlü ordusuna karşı savaşılmaz gibi şeyler söyleniyor. Peki bu dün bilinmiyor muydu? Her şey biliniyordu, ama dün ABD'ye sırtını yaslamışlardı. Her an çekilebilecek ya da bizzat üzerlerine çökecek çelik bir duvar. Ateşkesi de ABD sağladı. En azından aracı oldu. Türkiye tüm sınır bölgesinden, YPG sadece iki bölgede geri çekilme olacağını söylüyor. Peki bu iki bölgeden TSK ve ÖSO çetesi çekilecek mi? Kalacaklarsa Kürt katliamının süreceği kesin. İşte bunları sindiremiyorum Kadir! Bu yalan fırtınası içinde çoluk-çocuğun ölmesini sindiremiyorum."

Meral kusmadı. Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Kadir'in tek yapabildiği, Meral'e sarılmak oldu.

H. ORTAĞCI

Kadın işçiler onları savunanların yanında saf tutmalı!

Merhabalar... Kadına yönelik şiddetin ayyuka çıktığı günümüzde siz Kızıl Bayrak okurlarıyla yaşadıklarımı paylaşmak ve yaşamı benim gibi işçilikle geçmişlere çağrı yapmak istiyorum.

Benim ömrüm işçilikle, çalışmakla geçti. İplik işçisiydim, evde temizlik işçisiydim. Hayatta başka bir rolüm yoktu. Çalışma yaşamım çok zordu. Eşim öldükten sonra kardeşlerimle yaşamaya başladım. Kendimi sürekli bir yük gibi hissettim. Hem kimseye yük olmamak hem de aç kalmamak için yıllarca çalıştım. Öyle ki işten çıkarılmayayım diye hastaneye dahi gidemezdim. Asla işe gitmezlik yapmadım. Fabrikamızda sendika vardı fakat sendika bürokratlarının parayla satın alınabildiğini gördüm. Arka

tarafta patronla anlaşabiliyorlardı. Sendika göstermelikti. İşçiler olarak yalnızdık, örgütsüzdük.

Yıllar sonra daha iyi kavradım. Yaşamın her alanında ezildim. Benim gibi pek çok işçi, pek çok kadın aynı şeyleri yaşadı. Ben ömrümü çalışarak geçirdim. Ancak emekli olduğumda şöyle dönüp kendime bir bakabildim ve gördüm ki hayat nedir bilmeksizin yaşamışım. Kış nedir, yaz nedir, baharın güzelliği nerededir, haberim yok. Mevsimleri bilmek-

sizin, doyusuya gülmeksizin yaşamışım...

İplik fabrikasında vardiyalı çalışıyorduk. Gece gündüz birbirine karışıyorduk. Makinelere bobinler sarardık. Çalışmamız saniyelerle hesaplanırdı. Makine boş kaldığında üzerine taktıkları ışık yanardı. İki kere ışık açık olursa ustabaşı yanımızda biterdi. Bu işten çıkarılma tehdidiydi. İnsanlıktan çıkarıp robotlaştırıyorlardı bizi.

Bir vardiyadan çıkıp diğer vardiyaya ipliklerin ardı sıra koşturup durdum. Ya mesaideydim ya da evde uyuyordum.

Karanlıktan karanlığa gidiyordum. Yaşamın her alanında hayatım böyleydi, karanlıktı. Bu, örgütsüzlükten ileri geliyordu. Beni çalıştıranlardan daha çok çalışmış, emek vermişim ama karşılığında hep yıpranmışım. Elime hiçbir şey geçmemiş. Kölelikle eşdeğer bir hayat sürmüştüm.

Buradan kadın işçilere şöyle bir çağrı yapıyorum. Kadın işçiler işte, evde, mahallede, her yerde kendini savunmalı, hakkını aramalı. Köle hayatı yaşamamak için bunu yapmalı. Kadın işçiler her yerde onları savunanların yanında saf tutmalı. Sosyalistlerin, devrimcilerin yanında safını belirlemeli, örgütlenmelidir. Kurtuluş oradadır.

EMEKLİ BİR TEKSTİL İŞÇİSİ / TUZLA

**Emperyalistlerin denetiminde
“ateşkes” yalanıyla kalıcı işgal ve
Kürt katliamına devam kararı...**

**Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin
kanlı pazarlık masalarını
halkların direnişi ve
birleşik mücadelesi dağıtacak!**